

ดาเนียล

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

บท 1

1 ในปีที่สามของรัชกาลเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม และทรงล้อมเมืองไว้

2 และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในหัตถ์ของพระองค์ท่าน พร้อมทั้งเครื่องใช้บางชิ้น แห่งพระนิเวศของพระเจ้า และพระองค์ท่านก็นำของเหล่านั้นมายังแผ่นดินชินารมายังนิเวศแห่งพระของพระองค์ท่าน และทรงบรรจุเครื่องใช้เหล่านั้นไว้ในคลังของพระของพระองค์ท่าน

3 แล้วกษัตริย์นั้นก็ทรงบัญชาให้อัชเปนีสหัวหน้าชั้นที่ของพระองค์ท่าน ให้นำคนอิสราเอลบางคน ทั้งเชื้อพระวงศ์ และเชื้อสายของเจ้านาย

4 พวกหนุ่มๆที่ปราศจากตำหนิ มีรูปร่างงามและเชี่ยวชาญในสรรพปัญญา กอปรด้วยความรู้และเข้าใจในสรรพวิทยา กับสามารถที่จะรับราชการในพระราชวังและทรงให้สอนวิชาและภาษาของคนเคลเดียให้เขาทั้งหลาย

5 กษัตริย์ทรงให้นำอาหารสูงซึ่งกษัตริย์เสวย และเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ท่านดื่มให้แก่เขาเหล่านั้นตามกำหนดทุกวัน ทรงให้เขาทั้งหลายรับการเลี้ยงดูอยู่สามปี เมื่อครบกำหนดเวลานั้นแล้วทรงให้เขาได้รับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์

6 ในบรรดาคนยูดาห์นั้นมีดาเนียล ฮานันยาห์ มิซาเอล และอาซารียาห์

7 และท่านหัวหน้าชั้นที่จึงตั้งชื่อให้ใหม่ ดาเนียลนั้นให้เรียกว่าเบลเทชซาร์ ฮานันยาห์เรียกว่าชดรัก มิซาเอลเรียกว่าเมซาค และอาซารียาห์เรียกว่าเอเบดเนโก

8 แต่ดาเนียลตั้งใจไว้ว่าจะไม่กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยอาหารสูงของกษัตริย์ หรือด้วยเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ดื่ม เพราะฉะนั้นเขาจึงขอหัวหน้าชั้นที่ไ้ห้ยอมเขาที่ไม่กระทำตัวให้เป็นมลทิน

9 และพระเจ้าทรงให้หัวหน้าชั้นที่ชอบและสมเพชดาเนียล

10 และหัวหน้าชั้นที่จึงกล่าวแก่ดาเนียลว่า "ข้าเกรงว่ากษัตริย์เจ้านายของข้าผู้ทรงกำหนดอาหารและเครื่องดื่มของเจ้า ทอดพระเนตรเห็นว่า พวกเจ้ามีหน้าซุบซิดกว่าบรรดาคนหนุ่มๆอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน เจ้าก็จะกระทำให้ศีรษะของข้าเข้าสู่อันตรายเพราะกษัตริย์"

11 แล้วดาเนียลจึงกล่าวแก่มหาดเล็กผู้ที่หัวหน้าชั้นที่กำหนดให้ดูแลดาเนียล ฮานันยาห์ มิซาเอล และอาซารียาห์ ว่า

12 "ขอท่านจงทดลองผู้รับใช้ของท่านสักสิบวัน ขอให้เขานำผักมาให้เรากินและน้ำมาให้เราดื่ม

13 แล้วให้ท่านตรวจดูหน้าตาของเราทั้งหลายเบื้องหน้าท่านและตรวจดูหน้าตาของบรรดาอนุชนผู้รับประทานอาหารสูงของกษัตริย์ และเมื่อท่านเห็นอย่างไรแล้วจงกระทำแก่ผู้รับใช้ของท่านอย่างนั้นเถิด"

14 เขาก็ยอมทำตามคนเหล่านั้นในเรื่องนี้และทดลองเขาอยู่สิบวัน

15 เมื่อครบสิบวันแล้วหน้าตาของคนเหล่านั้นดกกว่า และเนื้อหนังก็อ้วนท้วนสมบูรณ์กว่าบรรดาอนุชนที่รับประทานอาหารสูงของกษัตริย์

16 ดังนั้นมหาดเล็กจึงนำอาหารสูงส่วนของเขาทั้งหลายและเหล้าองุ่นซึ่งเขาทั้งหลายควรจะได้ดื่มนั้นไปเสีย และให้ผักแก่เขา

17 ฝ่ายอนุชนทั้งสิ้นคนนี้ พระเจ้าทรงประทานสรรพวิทยา และความชำนาญในเรื่องวิชาทั้งปวงและปัญญา และดาเนียลเข้าใจในนิมิตและความฝันทุกประการ

18 พอสิ้นกำหนดเวลาที่กษัตริย์ทรงบัญชาให้นำเขาทั้งหลายเข้ามาเฝ้า หัวหน้าชั้นที่จึงนำเขาทั้งหลายเข้ามาเฝ้า เนบูคัดเนสซาร์

- 19 และกษัตริย์ก็ทรงสัมภาษณ์เขา ในบรรดาอนุชนเหล่านั้นไม่พบสักคนหนึ่งเหมือนดาเนียล ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซาริยาห์ เพราะฉะนั้นเขาจึงได้รับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์
- 20 ในบรรดาเรื่องราวอันเกี่ยวกับปัญญาและความเข้าใจ ซึ่งกษัตริย์ตรัสถามเขาทั้งหลาย ทรงเห็นว่าเขาทั้งหลายดีกว่าพวกโหรา และพวกหมอดู ซึ่งอยู่ในอาณาจักรทั้งสิ้นของพระองค์สืบเท่า
- 21 และดาเนียลก็ได้รับราชการเรื่อยมาจนปีแรกแห่งรัชกาลกษัตริย์ไซรัส

บท 2

ในปีที่สองแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ เนบูคัดเนสซาร์ทรงพระสุบิน พระหทัยของพระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ บรรทมไม่หลับ

- 2 แล้วกษัตริย์จึงทรงบัญชาให้มีหมายเรียกพวกโหรา พวกหมอดู พวกนักวิทยาศาสตร์ และคนเคลเดียเข้าทูลกษัตริย์ให้รู้เรื่องพระสุบิน เขาทั้งหลายก็เข้ามาเฝ้ากษัตริย์
- 3 และกษัตริย์ตรัสกับเขาว่า "เราได้ฝัน และจิตใจของเราก็คือเป็นทุกข์ อย่ารู้ว่าฝันว่าอะไร"
- 4 แล้วคนเคลเดียจึงกราบทูลกษัตริย์เป็นภาษาอารัมมาว่า "ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ ขอทรงเล่าพระสุบินให้แก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์ แล้วเหล่าข้าพระองค์จะได้ถวายคำแก้พระสุบิน"
- 5 กษัตริย์ทรงตอบคนเคลเดียว่า "เราจำความฝันนั้นไม่ได้แล้ว ถ้าเจ้าไม่ให้เรารู้ความฝันพร้อมทั้งคำแก้ฝัน เจ้าจะถูกหั่นเป็นชิ้นๆ และบ้านเรือนของเจ้าจะต้องเป็นกองขยะ
- 6 แต่ถ้าเจ้าสำแดงความฝันและคำแก้ฝันให้เรา เจ้าจะได้รับของขวัญรางวัล และเกียรติยศใหญ่ยิ่ง ฉะนั้นจงสำแดงความฝันและคำแก้ฝันให้เรา"
- 7 เขาทั้งหลายกราบทูลคำรับสองว่า "ขอกษัตริย์เล่าพระสุบินแก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์ และเหล่าข้าพระองค์จะถวายคำแก้พระสุบิน พระเจ้าข้า"
- 8 กษัตริย์ทรงตอบว่า "เรารู้เป็นแน่แล้วว่า เจ้าพยายามจะถ่วงเวลาไว้ เพราะเจ้าเห็นว่าเราจำความฝันนั้นไม่ได้แล้ว
- 9 ถ้าเจ้าไม่ให้เรารู้ความฝัน ก็มีคำตัดสินเจ้าอยู่ข้อเดียว เพราะเจ้าทั้งหลายตกลงที่จะพูดเท็จและพูดเท็จต่อหน้าเรา จนจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงไป เพราะฉะนั้นเจ้าจงบอกความฝันให้แก่เรา แล้วเราจึงจะรู้ว่าเจ้าจะถวายคำแก้ความฝันให้เราได้"
- 10 คนเคลเดียจึงกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า "ไม่มีบุรุษคนใดในพิภพที่จะสำแดงเรื่องกษัตริย์ได้ เพราะฉะนั้นไม่มีกษัตริย์ เจ้านายหรือผู้ปกครองคนใดได้ถามสิ่งเหล่านี้จากโหรา หรือหมอดู หรือคนเคลเดีย
- 11 สิ่งซึ่งกษัตริย์ตรัสถามนั้นยากและไม่มีผู้ใดจะสำแดงแต่กษัตริย์ได้ นอกจากพระ ผู้ซึ่งมีได้อยู่กับมนุษย์"
- 12 เพราะเรื่องนี้กษัตริย์จึงทรงกริ้วและเกรี้ยวกราดนักและรับสั่งให้พาพวกนักปราชญ์ทั้งหมดของบาบิโลนเสีย
- 13 เพราะฉะนั้นจึงมีพระราชกฤษฎีกาประกาศไปว่าให้ฆ่านักปราชญ์เสียทั้งหมด เขาจึงเที่ยวหาดาเนียลและพรรคพวกเพื่อจะฆ่าเสีย
- 14 แล้วดาเนียลก็ตอบอารีโอกหัวหน้าราชองครักษ์ผู้ซึ่งออกไปเที่ยวฆ่านักปราชญ์ของบาบิโลน ด้วยถ้อยคำแยบคายและปรีชาสามารถ
- 15 ท่านถามอารีโอกหัวหน้าว่า "ในพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์จึงเร่งร้อนแล้ว" แล้วอารีโอกก็เล่าเรื่องให้ดาเนียลทราบ
- 16 แล้วดาเนียลก็เข้าไปเฝ้าและกราบทูลกษัตริย์ขอให้กำหนดเวลาเพื่อท่านจะถวายคำแก้พระสุบินแด่กษัตริย์
- 17 แล้วดาเนียลก็กลับไปเรือนของท่าน และแจ้งเรื่องให้ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซาริยาห์สหายของท่านฟัง
- 18 และบอกเขาให้ขอพระกรุณาแห่งพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เรื่องความลึกลับนี้ เพื่อดาเนียลและสหายของท่านจะไม่พินาศพร้อมกับบรรดานักปราชญ์อื่นๆของบาบิโลน
- 19 ในนิมิตกลางคืนทรงเผยความลึกลับนั้นแก่ดาเนียล แล้วดาเนียลก็ถวายสาธุการแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์
- 20 ดาเนียลกล่าวว่า "สาธุการแด่พระนามของพระเจ้าเป็นนิตย์สืบไป เพราะปัญญาและฤทธานุภาพเป็นของพระองค์
- 21 พระองค์ทรงเปลี่ยนวาระและฤดูกาล พระองค์ทรงถอดกษัตริย์และทรงตั้งกษัตริย์ขึ้นใหม่ พระองค์ทรงประทานปัญญาแก่นักปราชญ์ และทรงประทานความรู้แก่ผู้ที่มีความเข้าใจ
- 22 พระองค์ทรงเผยสิ่งที่ลึกลับและลึกลับ พระองค์ทรงทราบสิ่งที่อยู่ในความมืด และความสว่างก็อยู่กับพระองค์
- 23 โอ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขออนุโมทนาและสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงประทานปัญญา

และกำลังแก้ผ้าพระองค์ สิ่งนั้นที่พวกข้าพระองค์ทูลขอ พระองค์ก็ทรงให้ข้าพระองค์รู้แล้ว เพราะพระองค์ได้ทรง
สำแดงเรื่องของกษัตริย์ให้แจ้งแก่พวกข้าพระองค์"

24 แล้วดาเนียลก็เข้าไปหาอริโอกผู้ซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้ผานักปราชญ์แห่งบาบิโลน ท่านได้เข้าไปและกล่าวแก่อริ
โอกว่าดังนี้ "ขออย่าผานักปราชญ์แห่งบาบิโลน ขอโปรดนำตัวข้าพเจ้าเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ และข้าพเจ้าจะถวายคำแก้
ผิดแก่กษัตริย์"

25 แล้วอริโอกก็รับนำตัวดาเนียลเข้าเฝ้ากษัตริย์ และกราบทูลพระองค์ว่า "ข้าพระองค์ได้พบชายคนหนึ่งในหมู่พวก
ที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากยูดาห์ ชายผู้นี้จะให้กษัตริย์ทรงรู้คำแก้พระสุบินได้"

26 กษัตริย์จึงตรัสแก่ดาเนียลผู้ชื่อว่าเบลเทัซซาร์ว่า "เจ้าสามารถที่จะให้เรารู้ถึงความฝันที่เราได้ฝันนั้นและคำแก้ได้
หรือ"

27 ดาเนียลกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า "ไม่มีนักปราชญ์ หรือหมอดู หรือโหร หรือหมอดูฤกษ์ยามสำแดงความ
ลึกลับซึ่งกษัตริย์ได้ถามแก่พระองค์ได้"

28 แต่มีพระเจ้าองค์หนึ่งในฟ้าสวรรค์ผู้ทรงเผยความลึกลับทั้งหลาย และพระองค์ทรงให้กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์รู้ถึง
สิ่งซึ่งจะบังเกิดขึ้นในวาระภายหลัง พระสุบินของพระองค์และนิมิตที่ผุดขึ้นในพระเศียรของพระองค์บนพระแท่นนั้น
เป็นดังนี้ พระเจ้าข้า

29 ข้าแต่กษัตริย์ ขณะเมื่อพระองค์บรรทมอยู่บนพระแท่น พระดำริในเรื่องซึ่งจะบังเกิดมาภายหลังได้ผุดขึ้น และ
พระองค์นั้นผู้ทรงเผยความลึกลับก็ทรงให้พระองค์รู้ถึงสิ่งซึ่งจะบังเกิดมา

30 ฝ่ายข้าพระองค์ ซึ่งทรงเผยความลึกลับนี้แก่ข้าพระองค์นั้น มิใช่เพราะข้าพระองค์มีปัญญามากกว่าผู้มีชีวิตทั้งหลาย
แต่เพื่อกษัตริย์จะทรงรู้คำแก้พระสุบิน และเพื่อพระองค์จะทรงรู้พระดำริในพระทัยของพระองค์

31 ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทอดพระเนตร และดูเถิด มีปฏิมากรขนาดใหญ่ ปฏิมากรนี้ใหญ่และสูงใหญ่มาก ตั้งอยู่ต่อ
เบื้องพระพักตร์พระองค์ และรูปร่างก็น่ากลัว

32 เศียรของปฏิมากรนี้เป็นทองคำเนื้อดี ออกและแขนเป็นเงิน ท้องและโคนขาเป็นทองสัมฤทธิ์

33 ขาเป็นเหล็ก เท้าเป็นเหล็กปนดิน

34 ขณะเมื่อพระองค์ทอดพระเนตร มีหินก้อนหนึ่งถูกตัดออกมามิใช่ด้วยมือ กระแทบปฏิมากรที่ทำอันเป็นเหล็กปน
ดิน กระทำให้แตกเป็นชิ้นๆ

35 แล้วส่วนเหล็ก ส่วนดิน ส่วนทองสัมฤทธิ์ ส่วนเงินและส่วนทองคำ ก็แตกเป็นชิ้นๆพร้อมกัน กลายเป็นเหมือน
เกลบจากลานนวดข้าวในฤดูร้อน ลมก็พัดพาเอาไป จิงหาร่องรอยไม่พบเสียเลย แต่ก้อนหินที่กระแทบปฏิมากรนั้น
กลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ

36 นี่เป็นพระสุบิน พระเจ้าข้า บัดนี้เหล่าข้าพระองค์ขอกราบทูลคำแก้พระสุบินต่อพระพักตร์กษัตริย์

37 ข้าแต่กษัตริย์ กษัตริย์จอมกษัตริย์ทั้งหลาย ซึ่งพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ได้ทรงประทานราชอาณาจักร อานุภาพ ฤทธิ์
เดชและสง่าราศี

38 และได้ทรงมอบไว้ในหัตถ์พระองค์ท่านซึ่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ สัตว์ในทุ่งนาและนกในอากาศไม่ว่ามันจะ
อาศัยอยู่ ณ ที่ใดๆให้แก่พระองค์ กระทำให้พระองค์ปกครองมันได้ทั้งหมด เศียรทองคำนั้นคือพระองค์เอง

39 ต่อจากพระองค์ไปจะมีราชอาณาจักรด้อยกว่าพระองค์ และยังมีราชอาณาจักรที่สาม เป็นทองสัมฤทธิ์ ซึ่งจะ
ปกครองอยู่ทั่วพิภพ

40 และจะมีราชอาณาจักรที่สี่แข็งแรงดั่งเหล็ก เพราะเหล็กดีสิ่งทั้งหลายให้หักเป็นชิ้นๆและปราบสิ่งทั้งปวงลงได้ ราช
อาณาจักรนั้นจะหัก และทุบสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ดั่งเหล็กซึ่งทุบให้แหลก

41 ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเท้าและนิ้วเท้า เท้าเป็นดินข้างหม้อบ้าง เหล็กบ้าง จะเป็นราชอาณาจักรประสม แต่
ความแข็งแรงของเหล็กจะยังอยู่ในนั้นบ้าง ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเหล็กปนดินเหนียว

42 และนิ้วเท้าเป็นเหล็กปนดินนั้นใด ราชอาณาจักรนั้นจึงแข็งแรงบ้างเปราะบางนั้นนั้น

43 ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเหล็กปนดินเหนียว ราชอาณาจักรจะปนกันด้วยเชื้อสายของมนุษย์ แต่จะไม่ยึดกัน
แน่นไว้อย่างเดียวกับที่เหล็กไม่ประสมเข้ากับดิน

44 และในสมัยของกษัตริย์เหล่านั้น พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งไม่มีวันทำลายเสียได้
หรือราชอาณาจักรนั้นจะไม่ตกไปแก่ชนชาติอื่น ราชอาณาจักรนั้นจะกระทำให้บรรดาราชอาณาจักรเหล่านี้แตกเป็น
ชิ้นๆถึงอวสาน และราชอาณาจักรนั้นจะตั้งมั่นอยู่เป็นนิตย์

45 ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรก้อนหินถูกตัดออกจากภูเขามิใช่ด้วยมือ และก้อนหินนั้นได้กระทำให้เหล็ก
ทองสัมฤทธิ์ ดิน เงิน และทองคำแตกเป็นชิ้นๆ พระเจ้ายิ่งใหญ่ได้ทรงให้กษัตริย์รู้ว่าอะไรจะบังเกิดมาภายหลังนี้ พระ

สุบินนั้นเที่ยงแท้และคำแก้พระสุบินก็แน่นอน"

46 แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงกราบลงและเคารพดาเนียล และมีพระบัญชาให้นำเครื่องบูชาและเครื่องหอมมาถวายดาเนียล

47 กษัตริย์ตรัสกับดาเนียลว่า "แน่นอนทีเดียว พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของพระทั้งหลาย และทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของกษัตริย์ทั้งปวง ทรงเป็นผู้เผยความลึกลับเพราะท่านสามารถที่จะเผยความลึกลับนี้ได้"

48 ฝ่ายกษัตริย์ก็พระราชทานยศชั้นสูง และของพระราชทานยิ่งใหญ่เป็นอันมากแก่ดาเนียล และแต่งตั้งให้เป็นผู้ครอบครองหมดเมืองบาบิโลน และเป็นประธานใหญ่ของนักปราชญ์ทั้งสี่แห่งบาบิโลน

49 ดาเนียลก็กราบทูลขอต่อกษัตริย์และพระองค์ทรงตั้งให้ชดรัก เมซาคและเอเบดเนโกเป็นผู้จัดธุรกิจในเมืองบาบิโลน แต่ดาเนียลยังคงอยู่ในราชสำนัก

บท 3

กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้สร้างปฏิมากรรูปหนึ่งด้วยทองคำ สูงหกสิบศอก กว้างหกศอก ทรงตั้งไว้ ณ ที่ราบดูรา ในเมืองบาบิโลน

2 แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์รับสั่งให้ประชุมอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษา นายคลัง มন্ত্রী ตุลาการ และบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของหัวเมือง ให้เข้ามาในงานฉลองปฏิมากรซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น

3 แล้วอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษา นายคลัง มন্ত্রী ตุลาการและบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของหัวเมืองได้เข้ามาประชุมเพื่องานฉลองปฏิมากร ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น และเขาทั้งหลายก็มายืนอยู่หน้าปฏิมากรซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น

4 และโฆษกก็ประกาศเสียงดังว่า "ดูก่อน บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลาย มีพระบัญชาแก่ท่านทั้งหลายว่า

5 เมื่อท่านได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี่ พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่สูง และเครื่องดนตรีทุกชนิด ให้ท่านทั้งหลายกราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้

6 ผู้ใดที่ไม่ได้กราบลงนมัสการก็ให้โยนผู้นั้นหันที่เข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่"

7 เพราะฉะนั้นพอประชาชนได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี่ พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่และเครื่องดนตรีทุกชนิด บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลาย ก็กราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้

8 เพราะฉะนั้น ในครั้งนั้นพวกเคลเดียบางคนมาเข้าเฝ้า และฟ้องพวกยิวด้วยใจคิดร้าย

9 เขาทั้งหลายกราบทูลกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ว่า "ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์

10 ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงออกกฎหมายแล้วว่า ทุกคนผู้ได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี่ พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่สูง และเครื่องดนตรีทุกชนิด ก็ให้กราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ

11 และผู้ใดที่ไม่กราบลงนมัสการก็ให้โยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่

12 มียิวบางคนซึ่งพระองค์ได้แต่งตั้งให้จัดธุรกิจในเมืองบาบิโลน คือชดรัก เมซาค และเอเบดเนโก ข้าแต่กษัตริย์ คนเหล่านี้ไม่เชื่อฟังพระองค์ เขามิได้ปฏิบัติพระของพระองค์ หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้"

13 แล้วเนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงกริ้วจัดและเดือดดาล มีรับสั่งให้นำตัวชดรัก เมซาค และเอเบดเนโกเข้ามา แล้วเขาก็นำคนเหล่านี้เข้ามาเฝ้ากษัตริย์

14 เนบูคัดเนสซาร์ทรงกล่าวแก่เขาว่า "ชดรัก เมซาค และเอเบดเนโกเอ๋ย เป็นความจริงหรือไม่ที่เจ้ามิได้ปรนนิบัติพระของเรา หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งเราได้ตั้งไว้

15 เอาละ ถ้าเจ้าพร้อมใจแล้ว พอเจ้าได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี่ พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่สูง และเครื่องดนตรีทุกชนิด เจ้าจงกราบลงนมัสการปฏิมากรซึ่งเราได้สร้างไว้ แต่ถ้าเจ้าไม่นมัสการ จะต้องโยนเจ้าหันที่เข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ และผู้ใดเล่าจะเป็นพระเจ้าที่จะช่วยให้เจ้าพ้นจากมือของเราได้"

16 ชดรัก เมซาค และเอเบดเนโกกราบทูลกษัตริย์ว่า "ข้าแต่เนบูคัดเนสซาร์ ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่จำเป็นจะต้องตอบพระองค์ในเรื่องนี้

17 ถ้าพระเจ้าของพวกข้าพระองค์ผู้ซึ่งพวกข้าพระองค์ปรนนิบัติ สามารถช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นจากเตาที่ไฟลุกอยู่ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ก็จะทรงช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นพระหัตถ์ของพระองค์

- 18 ถึงแม้ไม่เป็นเช่นนั้น ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ทรงทราบว่า พวกข้าพระองค์ก็ไม่ปรนนิบัติพระของพระองค์ หรือ
นมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งขึ้น"
- 19 แล้วเนบูคัดเนสซาร์ทรงเกรี้ยวกราดยิ่งนัก พระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไปไม่พอพระทัยซัดรัก เมซาค และเอ
เบดเนโก พระองค์จึงรับสั่งให้ทำเตาไฟให้ร้อนกว่าที่เคยอีกเจ็ดเท่า
- 20 และพระองค์รับสั่งให้บางคนที่มีกำลังมากที่สุดในกองทัพมามัดซัดรัก เมซาค และเอเบดเนโก และให้โยนเขาเข้า
ไปในเตาที่ไฟลุกอยู่
- 21 แล้วคนเหล่านี้ก็ถูกมัดไว้ทั้งสี่ กางเกง หมวก และเครื่องแต่งกายอื่นๆ และเขาก็ถูกโยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่
- 22 ฉะนั้นเพราะว่าคำรับสั่งของกษัตริย์นั้นเข้มงวดมากและเตาไฟก็ร้อนจัด เปลวไฟจึงได้ฆ่าคนที่โยนซัดรัก เมซาค
และเอเบดเนโก
- 23 และชายทั้งสามนี้ คือซัดรัก เมซาค และเอเบดเนโกก็ตกลงไปกลางเตาไฟที่ลุกอยู่ทั้งยังมั่งอยู่
- 24 ขณะนั้นกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ประหลาดพระทัยทรงลุกขึ้นโดยนับพลัน พระองค์ตรัสกับองคมนตรีของพระองค์
ว่า "เรามัดสามคนโยนเข้าไปกลางไฟมิใช่หรือ" เขาทูลตอบกษัตริย์ว่า "ข้าแต่กษัตริย์ จริ่งพระเจ้าข้า"
- 25 พระองค์ตรัสตอบว่า "ดูเถิด เราเห็นสี่คนปล่อยหลุด กำลังเดินอยู่กลางไฟ และเขาทั้งหลายก็ไม่เป็นอันตราย
รูปร่างของคนสี่นั้นคล้ายคลึงกับพระบุตรของพระเจ้า"
- 26 แล้วเนบูคัดเนสซาร์เสด็จมาใกล้ประตูเตาที่ไฟลุกอยู่นั้น ทรงกล่าวว่า "ซัดรัก เมซาค และเอเบดเนโก ผู้รับใช้ของ
พระเจ้าสูงสุด จงออกมาเถิด จงมาที่นี่" แล้วซัดรัก เมซาค และเอเบดเนโกก็เดินออกมาจากกลางไฟ
- 27 ฝ่ายอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง และองคมนตรีของกษัตริย์ก็ห้อมล้อมเข้ามา เห็นว่าไฟไม่มีอำนาจอะไร
เหนือร่างกายของคนเหล่านี้ ผมที่ศีรษะของเขาก็ไม่焦 เสื่อก็มิได้เป็นอันตราย ไม่มีกลิ่นไฟที่ตัวเขาทั้งหลายเลย
- 28 เนบูคัดเนสซาร์ตรัสว่า "สาธุการแด่พระเจ้าของซัดรัก เมซาค และเอเบดเนโก ผู้ได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มา
ช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้น ผู้วางใจในพระองค์ กระทำให้พระบัญชาของกษัตริย์เหลวไป และยอมพลีร่างกายของ
เขาเสียดีกว่าที่จะปรนนิบัติและนมัสการพระอื่น นอกจากพระเจ้าของเขาเอง
- 29 เพราะฉะนั้นเราจึงออกกฎหมายว่า ชนชาติ ประชาชาติ หรือภาษาใดๆ ที่กล่าวมิดิมีร้ายต่อพระเจ้าของซัดรัก เมซาค
และเอเบดเนโก จะถูกหั่นเป็นชิ้นๆ และบ้านเรือนของเขาจะต้องเป็นกองขยะ เพราะว่าไม่มีพระเจ้าอื่นที่จะสามารถ
ช่วยให้พ้นในทางนี้ได้"
- 30 แล้วกษัตริย์ได้ทรงเลื่อนยศให้ซัดรัก เมซาค และเอเบดเนโกสูงขึ้นอีกในเมืองบาบิโลน

บท 4

- 1 เรา กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ขอประกาศแก่บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลาย ซึ่งอาศัยอยู่บนพิภพ
ทั้งสิ้นว่า สันติสุขจะมีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคูณ
- 2 เราเห็นสมควรที่จะแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ซึ่งพระเจ้าสูงสุดได้ทรงกระทำแก่เรา
- 3 หมายสำคัญของพระองค์ใหญ่ยิ่งสักเท่าใด การมหัศจรรย์ของพระองค์ก่อปรด้วยฤทธานุภาพปานใด อาณาจักรของ
พระองค์เป็นอาณาจักรถาวรเป็นนิรันดร์ และราชอาณาจักรของพระองค์นั้นดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ
- 4 ตัวเรา คือ เนบูคัดเนสซาร์อยู่เป็นผาสุกในนิเวศของเรา และมีความเจริญอยู่ในวังของเรา
- 5 เราฝันเห็นเรื่องซึ่งกระทำให้เรากลัว ขณะเมื่อเรานอนอยู่บนที่นอนความคิดและนิมิตอันผุดขึ้นในศีรษะของเราเป็น
เหตุให้เราตกใจ
- 6 เราจึงออกกฎหมายเรียกนักปราชญ์แห่งบาบิโลนทั้งสิ้นมาหาเราเพื่อให้แก้ความฝันให้แก่เรา
- 7 พวกโหร พวกหมอดู และคนเคลเดีย และหมอดูดุภาษามกก็เข้ามาเฝ้า เราก็เล่าความฝันแก่เขา แต่เขาทั้งหลายแก้
ฝันให้เราไม่ได้
- 8 ในที่สุดดาเนียลก็เข้ามาเฝ้าเรา เขามีชื่อว่าเบลเทซซาร์ ตามนามพระของเรา เขามีวิญญาณของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์
เราก็มิเล่าความฝันให้เขาฟังว่า
- 9 "โอ เบลเทซซาร์ หัวหน้าของพวกโหร เพราะเราทราบว่าวิญญาณของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์อยู่ในท่าน และไม่มี ความ
ล้าลึกใดๆที่จะให้ท่านแก้ยาก จงบอกนิมิตทั้งหลายในความฝันที่เราได้เห็น และตีความนิมิตเหล่านั้นให้แก่เรา
- 10 นิมิตที่ผุดขึ้นในศีรษะของเราเมื่อนอนอยู่บนที่นอน ดูเถิด เราได้เห็นต้นไม้ท่ามกลางพิภพ มันสูงมาก
- 11 ต้นไม้เติบโตและแข็งแรง ยอดของมันขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และประจักษ์ไปถึงที่สุดปลายพิภพ

- 12 ใบกิ่งดงามและผลก็อุดม และจากต้นไม้นั้น มีอาหารให้แก่ชีวิตทั้งปวง สัตว์ป่าในทุ่งนาอาศัยอยู่ได้ร่มของมัน และนกในอากาศก็อาศัยอยู่ที่กิ่งก้านของมัน และเนื้อหนังทั้งหลายก็เลี้ยงตนอยู่ด้วยมัน
- 13 ในนิมิตที่ผุดขึ้นในศีรษะของเราเมื่อเราอยู่บนที่นอน ดูเถิด เราได้เห็นผู้พิทักษ์ องค์บริสุทธ์ลงมาจากฟ้าสวรรค์
- 14 ท่านเปล่งเสียงและพูดดังนี้ว่า `จงฟันต้นไม้และตัดกิ่งทั้งหลายของมันออกเสีย สะบัดให้ใบของมันร่วงออกแล้วให้ผลของมันกระจัดไป ให้สัตว์ป่าหนีไปเสียจากใต้ต้น และให้นกหนีไปเสียจากกิ่งของมัน
- 15 แต่จงปล่อยให้หัตถ์รากลดอยู่ในดิน มีแผ่นเหล็กและทองสัมฤทธิ์มัดไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหลุมร้อนในทุ่งนา ให้เปียกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ ให้เขามีส่วนอยู่กับสัตว์ป่าในหญ้าที่พื้นดิน
- 16 ให้จิตใจของเขาเปลี่ยนเสียจากจิตใจมนุษย์ แล้วมอบใจสัตว์ป่าให้แก่เขา และปล่อยให้เป็นอย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ
- 17 คำพิพากษานั้นเป็นคำสั่งของผู้พิทักษ์ คำตัดสินนั้นเป็นวาทะขององค์บริสุทธ์ เพื่อผู้ที่มีชีวิตอยู่จะได้ทราบว่าท่านผู้สูงสุดทรงปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประธานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์จะประทาน และตั้งผู้ที่ด้อยที่สุดให้อยู่เหนือ'
- 18 ความฝันนี้ตัวเราก็คือกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้เห็นและ โอ เบลเทัชซาร์ ท่านจงกล่าวคำแก้ฝันเถิด เพราะพวกนักปราชญ์ทั้งสิ้นแห่งราชอาณาจักรของเราไม่สามารถที่จะให้คำแก้ความฝันแก่เรา แต่ท่านสามารถ เพราะวิญญูญาณของพระเจ้าผู้บริสุทธ์อยู่ในตัวท่าน"
- 19 แล้วดาเนียล ผู้มีชื่อว่าเบลเทัชซาร์ กังวาลอยู่ชั่วโหม่งหนึ่ง ความคิดของท่านก็กระทำให้ท่านตกใจ กษัตริย์ตรัสว่า "เบลเทัชซาร์เอ๋ย อย่าให้ความฝันหรือคำแก้ความฝันกระทำให้ท่านตกใจเลย" เบลเทัชซาร์ทูลตอบว่า "เจ้านายของข้าพระองค์ ขอให้ความฝันนั้นเป็นเรื่องของผู้ที่เกลียดชังพระองค์เถิด และขอให้คำแก้ความฝันนั้นตกแก่ปฏิปักษ์ของพระองค์
- 20 ต้นไม้ที่พระองค์ทอดพระเนตร ซึ่งเติบโตขึ้นและแข็งแรง จนยอดขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ ประจักษ์ไปทั่วพิภพทั้งสิ้น
- 21 ใบของมันกิ่งดงามและผลก็อุดม และจากต้นนั้น มีอาหารให้แก่ชีวิตทั้งปวง สัตว์ป่าในทุ่งนามาพึ่งร่มอยู่ใต้ต้น และนกในอากาศก็มาอาศัยอยู่ที่กิ่ง
- 22 ข้าแต่กษัตริย์ นี่คือพระองค์เอง ผู้ทรงเจริญและเข้มแข็ง ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้เจริญ และขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ก็ไปถึงสุดปลายพิภพ
- 23 และที่กษัตริย์ทอดพระเนตรผู้พิทักษ์คือองค์บริสุทธ์ลงมาจากฟ้าสวรรค์ และพูดว่า `จงฟันต้นไม้และทำลายเสีย แต่จงปล่อยให้หัตถ์รากลดอยู่ในดิน มีแผ่นเหล็กและทองสัมฤทธิ์มัดไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหลุมร้อน ในทุ่งนาให้เปียกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ ให้เขามีส่วนอยู่กับสัตว์ป่า และปล่อยให้เป็นอย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ'
- 24 ข้าแต่กษัตริย์ ต่อไปนี้เป็นคำแก้พระสุบิน เป็นพระราชนิพนธ์จากผู้สูงสุด ซึ่งมาถึงกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์
- 25 ว่าพระองค์จะทรงถูกขับไล่ไปเสียจากท่ามกลางมนุษย์ และพระองค์จะอยู่กับสัตว์ในทุ่งนา พระองค์จะต้องเสวยหญ้าอย่างกับวัว และจะให้พระองค์เปียกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ จนกว่าพระองค์จะทราบว่า ผู้สูงสุดนั้นทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์ และพระองค์จะประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนา
- 26 และที่ทรงมีพระบัญชาให้เหลือตอรากต้นไม้นั้นไว้ก็หมายความว่า ราชอาณาจักรจะยังเป็นของพระองค์ ตั้งแต่พระองค์ทรงทราบว่าสวรรค์ปกครอง
- 27 ข้าแต่กษัตริย์ เพราะฉะนั้นขอทรงรับคำกราบทูลของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงเลิกทำบาปเสียด้วยการกระทำ ความชอบธรรม และเลิกทำความชั่วช้าด้วยสำแดงความกรุณาต่อคนจน เพราะว่าความผาสุกของพระองค์อาจจะยืดยาวไปอีกได้"
- 28 สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นได้บังเกิดขึ้นแก่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์
- 29 พอสิ้นสิบสองเดือน พระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระราชวังแห่งราชอาณาจักรบาบิโลน
- 30 และกษัตริย์ตรัสว่า "นี่เป็นมหาบาบิโลนมิใช่หรือ ซึ่งเราได้สร้างไว้เพื่อวงศ์วานแห่งอาณาจักรนี้ด้วยอำนาจใหญ่ยิ่งของเรา และเพื่อเป็นศักดิ์ศรีอันสูงส่งของเรา"
- 31 เมื่อกษัตริย์ตรัสยังไม่ทันขาดพระวาทะ ก็มีเสียงตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า "โอ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ เราลั่นวาจาไว้กับเจ้าแล้วว่า ราชอาณาจักรได้พินาศไปเสียจากเจ้าแล้ว
- 32 และเจ้าจะถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์ และเจ้าจะอยู่กับสัตว์ในทุ่งนา และเจ้าจะต้องกินหญ้าอย่างกับวัว จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ จนกว่าเจ้าจะเรียนรู้ได้ว่า ผู้สูงสุดปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนา"

- 33 ในทันใดนั้นเองพระวาทะก็สำเร็จในเรื่องเนบูคัดเนสซาร์ พระองค์ถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์ และเสวยหญ้าอย่างกบฏ และพระกายก็เปื่อยน้ำคั่งจากฟ้าสวรรค์ จนพระเศวตงอกยาวอย่างกับขนนกอินทรี และพระนขาที่เหมือนเล็บนก
- 34 เมื่อสิ้นสุดวาระนั้นแล้ว ตัวเราเนบูคัดเนสซาร์ก็แหงนหน้าดูฟ้าสวรรค์และจิตปกติของเราคืนมา และเราก็สาธุการแด่ผู้สูงสุดนั้น และสรรเสริญถวายเกียรติยศแด่พระองค์ผู้ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ เพราะราชอาณาจักรของพระองค์เป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ และอาณาจักรของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ
- 35 สำหรับพระองค์ชาวฟีลิปทั้งสิ้นนั้นว่าไม่มีค่า ท่ามกลางกองทัพแห่งสวรรค์นั้นพระองค์ทรงกระทำตามชอบพระทัยพระองค์ และท่ามกลางชาวฟีลิปด้วย และไม่มีผู้ใดยับยั้งพระหัตถ์ของพระองค์ได้ หรือตรัสถามพระองค์ได้ว่า "พระองค์ทรงกระทำสิ่งใด"
- 36 ในเวลานั้นเอง จิตปกติของเราก็กลับคืนมา ความสูงส่งและราชสง่าราศรีก็กลับมาสู่เราอีก เพื่อสง่าราศรีแห่งราชอาณาจักรของเรา องคมนตรีและข้าราชการบริพารของเรากลับมาหาเรา และเราก็รับการสถาปนาไว้ในราชอาณาจักรของเรา ความใหญ่ยิ่งกลับเพิ่มพูนแก่เราขึ้นอีก
- 37 บัดนี้ตัวเราคือเนบูคัดเนสซาร์ ขอสรรเสริญ ยกย่องและถวายพระเกียรติแด่พระมหากษัตริย์แห่งสวรรค์ เพราะว่าพระราชกิจของพระองค์ก็ถูกต้อง และพระมรรคาของพระองค์ก็เที่ยงธรรม บรรดาผู้ดำเนินอยู่ในความเยอหยิ่ง พระองค์ก็ทรงสามารถให้ต่ำลง

บท 5

- กษัตริย์เบลซัสซาร์ได้ทรงจัดการเลี้ยงใหญ่แก่เจ้านายหนึ่งพันคน และเสวยเหล้าองุ่นต่อหน้าคนหนึ่งพันนั้น
- 2 เมื่อเบลซัสซาร์ทรงลืมนรสเหล้าองุ่นแล้ว จึงมีพระบัญชาให้ข้าทูลทูลเกล้าฯ และเงินซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ราชบิดาได้ทรงกวาดมาจากพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ออกมาให้กษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระสนมและนางหามจะได้อาศัยเสวยดื่ม
- 3 เขาทั้งหลายจึงนำภาชนะทองคำซึ่งได้กวาดมาจากพระวิหาร คือพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม และกษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระสนมและนางหามก็ได้ดื่มจากภาชนะเหล่านั้น
- 4 เขาทั้งหลายดื่มเหล้าองุ่นและสรรเสริญพระที่ทำได้ด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้และหิน
- 5 ในทันใดนั้น นั่วมือคนได้ปรากฏขึ้น และเขียนลงที่ผนังของพระราชวังของกษัตริย์ตรงข้ามกับคั่นประตูป และกษัตริย์ก็ทอดพระเนตรมือที่เขียนนั้น
- 6 แล้วสี่พระพักตร์ของกษัตริย์ก็เปลี่ยนไป พระตำริของพระองค์กระทำให้พระองค์ตกพระทัย พระเพลาก็อ่อนเปลี้ย พระชานาก็กระทบกัน
- 7 กษัตริย์รับสั่งเสียงดัง ให้นำหมอดูและคนเคลเดีย และหมอดูดูกษยามเข้ามาเฝ้า และกษัตริย์ตรัสกับพวกนักปราชญ์กรุงบาบิโลนว่า "ผู้ที่อ่านข้อเขียนนี้และแปลความให้เราได้ เราจะให้ผู้นั้นสวมเสื้อสีม่วง และสวมสร้อยคอทองคำ และเราจะตั้งให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักรของเรา"
- 8 แล้วพวกนักปราชญ์ของกษัตริย์ก็เข้ามาทั้งหมด แต่เขาทั้งหลายอ่านข้อเขียน หรือแปลความหมายให้กษัตริย์ทรงทราบหาได้ไม่
- 9 แล้วกษัตริย์เบลซัสซาร์ก็ตกพระทัยมาก และสี่พระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และเจ้านายทั้งหลายของพระองค์ก็สนเท่ห์
- 10 ด้วยเหตุพระวาทะของกษัตริย์และเจ้านายทั้งหลาย พระราชินีก็เสด็จเข้ามาในท้องพระโรงการเลี้ยง และพระราชินีทรงมีพระเสาวนีย์ว่า "ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิรันดร์ ขอพระองค์อย่าได้ตกพระทัย หรือให้สี่พระพักตร์ของพระองค์เปลี่ยนไป
- 11 ในราชอาณาจักรของพระองค์มีชายคนหนึ่ง มีวิญญาณของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ในตัว ในครั้งรัชกาลของพระชนก ความสว่าง ความเข้าใจ และปัญญา เหมือนปัญญาของพระ ได้มีประจำอยู่ที่ชายคนนี้ และกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์พระชนกของพระองค์ ก็อภัยโทษพระชนกของพระองค์ ได้ทรงแต่งตั้งให้เขาเป็นประธานใหญ่ของพวกโหร หมอดู คนเคลเดีย และหมอดูดูกษยาม
- 12 เพราะว่าดาเนียล ซึ่งกษัตริย์ประทานนามว่า เบลเทซซาร์ มีวิญญาณเลิศ มีความรู้และความเข้าใจที่จะแก้ความฝัน แก่ปริศนาและแก้ปัญหามาก บัดนี้ทรงเรียกดาเนียลให้เข้ามาเฝ้า แล้วเขาก็จะแปลความหมายถวายพระองค์"
- 13 เขาจึงนำดาเนียลเข้ามาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามดาเนียลว่า "ท่านคือดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากประเทศยูดาห์ ที่กษัตริย์เสด็จพ่อของเรานำมาจากยูดาห์หรือ

- 14 เราได้ยินว่าท่านมีวิญญูญาณของพระในตัว และท่านมีความสว่าง ความเข้าใจและปัญญาเลิศประจำตัว
- 15 บัดนี้ เราให้พวกนักปราชญ์ พวกหมอดูมาเข้าเฝ้า เพื่อให้ท่านอ่านข้อความนี้ และแปลความหมายให้เรา แต่เขาแปลความหมายของเรื่องราวนี้ไม่ได้
- 16 แต่เราได้ยินว่าท่านให้คำแปลและแก้ปัญหาได้ บัดนี้ถ้าท่านอ่านข้อความและแปลความหมายให้ได้ จะให้ท่านสวมเสื้อสีม่วง และสวมสร้อยคอทองคำ และจะตั้งท่านให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร"
- 17 แล้วดาเนียลกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า "ขอทรงเก็บของพระราชทานไว้กับพระองค์เถิด และขอทรงพระราชทานรางวัลแก่ผู้อื่น ฝ่ายข้าพระองค์จะขออ่านข้อเขียนถวายกษัตริย์ และถวายคำแปลความหมายให้พระองค์ทรงทราบ
- 18 ข้าแต่กษัตริย์ พระเจ้าสูงสุดได้ทรงประทานพระราชอาณาจักร ความยิ่งใหญ่และสง่าราศี และเกียรติยศแด่เนบูคัดเนสซาร์ราชบิดาของพระองค์
- 19 และเพราะความยิ่งใหญ่ซึ่งพระองค์ประทานแก่เนบูคัดเนสซาร์ บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายจึงได้สิ้นสละท่านและเกรงขามต่อพระพักตร์พระราชบิดา พระองค์จะทรงประหารผู้ใดก็ทรงประหารเสีย หรือทรงให้ผู้ใดดำรงชีวิตอยู่ก็ทรงให้ดำรงชีวิต พระองค์จะทรงแต่งตั้งผู้ใดก็ทรงแต่งตั้ง พระองค์จะทรงกระทำให้ผู้ใดต้อยลงพระองค์ก็ทรงกระทำ
- 20 แต่เมื่อพระทัยของพระบิดาผยองขึ้น ฝ่ายจิตวิญญูญาณของพระองค์ก็แข็งกระด้างไป จึงทรงประกอบกิจด้วยความเห่อเหิม พระเจ้าทรงถอดพระองค์จากราชบัลลังก์ และทรงริบสง่าราศีของพระองค์ไปเสีย
- 21 พระเจ้าทรงขับไล่เนบูคัดเนสซาร์ไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์ และทรงกระทำให้พระทัยของพระองค์ท่านเป็นเหมือนใจสัตว์ป่า และทรงให้อยู่กับลาป่า ทรงให้หญ้าเสวยเหมือนวัว และพระกายของพระองค์ท่านก็เปื่อยน้ำคั่งจากฟ้าสวรรค์ จนกว่าพระองค์จะรู้ว่าพระเจ้าสูงสุดทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์ และทรงแต่งตั้งผู้ที่พระองค์จะทรงปรารภนาให้ปกครอง
- 22 ข้าแต่เบลซัสซาร์ พระองค์เป็นราชโอรส แม้พระองค์ทรงทราบเช่นนี้ทั้งสิ้นแล้วก็ได้ถ่อมพระทัย
- 23 แต่ทรงยกองค์พระองค์ขึ้นสู้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสวรรค์ และทรงให้นำภาชนะแห่งพระนิเวศของพระองค์มาต่อพระพักตร์พระองค์ แล้วพระองค์ พวกเจ้านายของพระองค์ พระสนม และนางห้ามของพระองค์ก็ดื่มเหล้าองุ่นจากภาชนะเหล่านั้น และพระองค์ทรงสรรเสริญพระที่ทำได้ด้วยเงิน ทองคำ ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้ และหิน ซึ่งจะดูหรือฟังหรือรู้เรื่องก็ไม่ได้ แต่พระองค์มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าซึ่งลบล้างบาปของพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทางทั้งสิ้นของพระองค์ก็ขึ้นอยู่กับพระองค์
- 24 จึงมีมือซึ่งรับใช้มาจากพระพักตร์ได้จารึกข้อเขียนนี้ลงไว้
- 25 ต่อไปนี้เป็นข้อเขียนที่จารึกไว้ คือ เมเน เมเน เทเคล และ ฟารสิน
- 26 ต่อไปนี้เป็นคำไขเรื่องราวนี้ เมเน พระเจ้าได้ทรงคำนวณวาระแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ไว้แล้ว และทรงนำราชอาณาจักรนั้นมาถึงสิ้นสุด
- 27 เทเคล พระองค์ได้ถูกขังในตรารู ทรงเห็นว่ายังขาดอยู่
- 28 เปเรส ราชอาณาจักรของพระองค์ถูกแบ่งออกให้แก่คนมีเดีย และคนเปอร์เซีย"
- 29 แล้วเบลซัสซาร์ก็ทรงบัญชาและเขาได้ให้ดาเนียลสวมเสื้อสีม่วง และให้สวมสร้อยคอทองคำ และทรงให้ประกาศเกี่ยวกับเรื่องของท่านว่า ท่านได้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร
- 30 ในคืนวันนั้นเอง เบลซัสซาร์กษัตริย์คนเคลเดียก็ทรงถูกประหาร
- 31 และดาริอัสคนมีเดียก็ทรงรับราชอาณาจักร มีพระชนมายุหกสิบสองพรรษา

บท 6

- ดาริอัสพอพระทัยที่จะทรงแต่งตั้งอุปราชหนึ่งร้อยยี่สิบคนขึ้นเหนือราชอาณาจักร เพื่อจะให้ปกครองอยู่ทั่วราชอาณาจักร
- 2 และทรงตั้งอภิรัฐมนตรีสามคนอยู่เหนือ มีดาเนียลเป็นอภิรัฐมนตรีคนแรก เพื่อให้อุปราชรายงานติดต่อ เพื่อกษัตริย์จะมีได้ทรงขาดประโยชน์
- 3 แล้วดาเนียลคนนี้ก็มิชอบเสียกว่าอภิรัฐมนตรีอื่นๆและอุปราช เพราะวิญญูญาณเลิศสถิตกับท่าน และกษัตริย์ก็ทรงหมายพระทัยจะทรงแต่งตั้งท่านให้ครอบครองเหนือราชอาณาจักรนั้นทั้งหมด
- 4 อภิรัฐมนตรีและอุปราชทั้งหลายจึงหามูลเหตุฟ้องดาเนียลในเรื่องเกี่ยวกับราชอาณาจักร แต่ก็หามูลเหตุหรือความผิดไม่ได้ เพราะท่านเป็นคนสัตย์ซื่อ จะหาความพลั้งพลาดหรือความผิดในท่านมิได้เลย

5 คนเหล่านี้จึงกล่าวว่า "เราจะหามูลเหตุฟ้องดาเนียลไม่ได้เลย นอกจากเราจะหาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของเขา"

6 แล้วอธิรัฐมนตรีและอุปราชเหล่านี้ได้พากันเข้าเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า "ข้าแต่กษัตริย์ดาร์ริอัส ของทรงพระเจริญเป็นนิตย์

7 บรรดาอธิรัฐมนตรีแห่งราชอาณาจักร ทั้งข้าหลวงภาค และอุปราช มंत्रीและผู้ว่าราชการเมืองทั้งหลายทั้งสิ้นได้ตกลงกันว่า กษัตริย์สมควรจะได้ทรงตรากฎหมายและออกพระราชกฤษฎีกาว่า ในสามสิบวันนี้ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทูลขอต่อพระเจ้าหรือมนุษย์นอกเหนือพระองค์ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนผู้นั้นลงในถ้ำสิงโตเสีย

8 ข้าแต่กษัตริย์ บัดนี้ขอพระองค์ออกพระราชกฤษฎีกา และลงพระนามในหนังสือสำคัญเพื่อจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ตามกฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย ซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่"

9 เพราะฉะนั้นกษัตริย์ดาร์ริอัสจึงทรงลงพระนามในหนังสือสำคัญและพระราชกฤษฎีกา

10 เมื่อดาเนียลทราบข่าวลงพระนามในหนังสือสำคัญนั้นแล้ว ท่านก็ไปยังเรือนของท่าน ที่มีหน้าต่างห้องชั้นบนของท่านเปิดตรงไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และท่านก็คุกเข่าลงวันละสามครั้ง อธิษฐานและโมทนาพระคุณต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน ดังที่ท่านได้เคยกระทำมาแต่ก่อน

11 แล้วคนเหล่านี้ก็ได้พากันมาและได้พบดาเนียลอธิษฐานและวิงวอนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน

12 แล้วเขาทั้งหลายก็เข้าไปใกล้กราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์เกี่ยวกับพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ว่า "ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ได้ทรงลงพระนามในพระราชกฤษฎีกาฉบับหนึ่งมิใช่หรือว่า ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทูลขอต่อพระเจ้าหรือมนุษย์นอกเหนือพระองค์ ในสามสิบวันนี้ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนผู้นั้นลงไปในถ้ำสิงโตเสีย" กษัตริย์ตรัสตอบว่า "เรื่องนั้นยังคงอยู่ ตามกฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซียซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่"

13 แล้วเขาจึงกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า "ดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากยูดาห์ หาได้เชื่อฟังพระองค์ไม่ ข้าแต่กษัตริย์ และไม่เชื่อฟังพระราชกฤษฎีกาซึ่งพระองค์ทรงลงพระนามไว้ แต่ได้ทูลขอวันละสามครั้ง"

14 เมื่อกษัตริย์ทรงสดับถ้อยคำเหล่านี้แล้ว ก็ทรงโทมนัสยิ่งนัก และทรงตั้งพระทัยหาทางช่วยดาเนียลให้พ้น ทรงหาหนทางช่วยดาเนียลให้รอดพ้นจนถึงเวลาดวงอาทิตย์ตก

15 แล้วคนเหล่านั้นก็พากันมาเข้าเฝ้ากษัตริย์และกราบทูลกษัตริย์ว่า "ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ฟังทราบ ว่า กฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซียว่า พระราชกฤษฎีกาก็ดีหรือกฎหมายก็ดีซึ่งกษัตริย์ทรงประทับตราแล้วยอมเปลี่ยนแปลงไม่ได้"

16 แล้วกษัตริย์จึงทรงบัญชา เขาก็นำดาเนียลมาทั้งในถ้ำสิงโต กษัตริย์ตรัสแก่ดาเนียลว่า "พระเจ้าของท่าน ผู้ซึ่งท่านปรนนิบัติอยู่เนื่องนิตย์นั้น พระองค์จะทรงช่วยท่านให้รอดพ้น"

17 แล้วเขานำศิลาก้อนหนึ่งมาปิดปากถ้ำไว้ กษัตริย์ก็ได้ทรงประทับตราของพระองค์และตราของเจ้านายของพระองค์ เพื่อว่าจะไม่มีสิ่งใดอันเกี่ยวกับดาเนียลเปลี่ยนแปลงไป

18 แล้วกษัตริย์ก็เสด็จกลับพระราชวัง ทรงอดพระกระยาหารตลอดคืนนั้น ไม่ให้นาเครื่องดนตรีอันใดมาหน้าพระที่และบรรทมไม่หลับ

19 พอเช้าตรู่ กษัตริย์ก็ลุกขึ้นรีบเสด็จไปยังถ้ำสิงโต

20 เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ถ้ำนั้น พระองค์ก็ตรัสเรียกดาเนียลด้วยเสียงโทมนัส กษัตริย์ตรัสกับดาเนียลว่า "โอ ดาเนียล ผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเจ้าของท่านซึ่งท่านปรนนิบัติอยู่เนื่องนิตย์นั้น ทรงสามารถที่จะช่วยท่านให้พ้นจากสิงโตได้แล้วหรือ"

21 แล้วดาเนียลกราบทูลกษัตริย์ว่า "ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์

22 พระเจ้าของข้าพระองค์ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาปิดปากถ้ำสิงโตไว้ มันมิได้ทำอันตรายแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเห็นว่าข้าพระองค์ไว้ความผิดต่อพระพักตร์พระองค์ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์มิได้กระทำความผิดประการใดต่อพระพักตร์พระองค์ด้วย"

23 ฝ่ายกษัตริย์ก็โสมนัสในพระทัยเป็นล้นพ้น และทรงบัญชาให้นาดาเนียลขึ้นมาจากถ้ำ เขาจึงเอาดาเนียลขึ้นมาจากถ้ำ ไม่ปรากฏว่ามีอันตรายอย่างไรบนตัวท่านเลย เพราะท่านได้เชื่อในพระเจ้าของท่าน

24 แล้วกษัตริย์ทรงบัญชาให้นาคนเหล่านั้นที่ฟ้องดาเนียลมาโยนทิ้งในถ้ำสิงโต ทั้งตัวเขา บุตรทั้งหลายของเขา และภรรยาของเขาทั้งหลายด้วย และก่อนที่เขาตกลงไปถึงพื้นถ้ำ สิงโตก็ได้พืดเขาอยู่เสียแล้ว และหักกระดูกของเขาทั้งหลายเป็นชิ้นๆไป

25 แล้วกษัตริย์ดาร์ริอัสทรงมีพระราชสาส์นไปถึงบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในพิภพทั้งสิ้นว่า "สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคูณ

26 เราออกกฤษฎีกาว่า ให้คนทั้งหลายสันะท่านและยาเกรงต่อพระพักตร์พระเจ้าของดาเนียลในราชอาณาจักรของ

เราทั้งหมด เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ อาณาจักรของพระองค์จะไม่ถูกทำลาย และราชอาณาจักรของพระองค์จะดำรงจนถึงที่สุด

27 พระองค์ทรงช่วยให้พ้นและช่วยให้พ้นภัย พระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ในฟ้าสวรรค์และบนพื้นพิภพ พระองค์คือพระผู้ช่วยดาเนียลให้พ้นจากอุทธีของสิงโต"

28 ดังนั้น ดาเนียลผู้นี้จึงได้เจริญขึ้นในรัชสมัยของดาร์ริอัส และในรัชสมัยของไซรัสนกเปอร์เซีย

บท 7

1 ในปีต้นแห่งรัชกาลเบลชัสซาร์กษัตริย์เมืองบาบิโลน ดาเนียลมีความฝันและนิมิตผุดขึ้นในศีรษะของท่านเมื่อท่านนอนอยู่ในที่นอนของท่าน ท่านจึงบันทึกความฝันนั้นไว้ และบรรยายเนื้อเรื่องนั้น

2 ดาเนียลกล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตเวลากลางคืน และดูเถิด ลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์ได้ปลุกปั่นทะเลใหญ่นั้น

3 และสัตว์มหัศจรรย์สี่ตัวได้ขึ้นมาจากทะเล ต่างตัวต่างกัน

4 ตัวแรกเหมือนสิงโต มีปีกนกอินทรี เมื่อข้าพเจ้ามองดูนั้น ชนปีกก็ถูกถอนออกไป และมันถูกยกขึ้นจากแผ่นดิน และให้ยืนสองเท้าเหมือนคน และมอบใจของมนุษย์ให้แก่มัน

5 และดูเถิด มีสัตว์อีกตัวหนึ่งเป็นสัตว์ที่สองเหมือนหมี มันขยับตัวข้างหนึ่งขึ้น มีกระดูกซี่โครงสามซี่อยู่ในปากของมัน ระหว่างซี่ฟัน มีเสียงบอกมันว่า 'จงลุกขึ้นกินเนื้อให้มาก'

6 ต่อจากนั้นไปข้าพเจ้าก็ได้มองดู ดูเถิด สัตว์อีกตัวหนึ่งเหมือนเสือดาว บนหลังมีปีกนกสี่ปีก สัตว์นั้นมีหัวสี่หัวและมันรับราชอำนาจ

7 ต่อจากนั้นไปข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตกลางคืน และดูเถิด สัตว์ที่สี่มีขนร้ายกาจและเป็นที่น่ากลัวและแข็งแรงยิ่งนัก มันมีฟันเหล็กมหัศจรรย์ มันกินและหักเป็นชิ้นๆ และกระเทิบสิ่งที่เหลือนั้นเสีย มันต่างกับสัตว์อื่นทั้งหลายที่อยู่ก่อนมัน มันมีเขาสิบเขา

8 ข้าพเจ้าพิเคราะห์เรื่องเขาเหล่านั้น ดูเถิด มีอีกเขาหนึ่งเล็กงอกขึ้นมาท่ามกลางเขาเหล่านั้น เขาพุ่งแรกสามเขาได้ถูกถอนรากออกไปต่อหน้ามัน และดูเถิด ในเขานั้นมีตาเหมือนตามนุษย์ มีปากพูดเรื่องใหญ่โต

9 ขณะที่ข้าพเจ้าดูอยู่มีหลายบัลลังก์ถูกล้มลง และผู้หนึ่งผู้เจริญด้วยวัยวุฒิมาประทับ จลองพระองค์ขาวอย่างหิมะ พระเกศาที่พระเศียรของพระองค์เหมือนขนแกะบริสุทธิ์ พระบัลลังก์ของพระองค์เป็นเปลวเพลิง กองจักรของบัลลังก์นั้นเป็นไฟลุก

10 ธาตุไฟพุ่งออกและไหลออกมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ คนนับแสนๆปรนนิบัติพระองค์ คนนับโกฏิๆเข้าเฝ้าพระองค์ ผู้พิพากษาก็ขึ้นนั่งบนลังก์ บรรดาหนังสือก็เปิดขึ้น

11 ข้าพเจ้าก็ร้องดู เพราะเสียงพูดใหญ่โตของเขาเล็กนั้น และเมื่อข้าพเจ้าร้องดูสัตว์ตัวนั้นก็ถูกฆ่า และศพก็ถูกทำลาย มอบให้เผาเสียด้วยไฟ

12 ส่วนเรื่องสัตว์ที่เหลืออยู่นั้น ราชอาณาจักรของมันก็ถูกนำไปเสีย แต่ชีวิตของมันนั้นยังต่อไปให้ถึงฤดูหนึ่งและวาระหนึ่ง

13 ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตกลางคืน และดูเถิด มีท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์มาพร้อมกับบรรดาเมฆในท้องฟ้า และท่านมาหาผู้เจริญด้วยวัยวุฒินั้น เขานำท่านมาเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์

14 ราชอาณาจักร สง่าราศี กับราชอาณาจักร ก็ได้มอบให้แก่ท่าน เพื่อบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลายจะปรนนิบัติท่าน ราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ซึ่งจะไม่สิ้นสุดไป และอาณาจักรของท่านเป็นอาณาจักรซึ่งจะไม่ถูกทำลายเลย

15 ส่วนข้าพเจ้า คือดาเนียล จิตใจข้าพเจ้าก็เป็นทุกข์ในตัวข้าพเจ้า เพราะนิมิตในศีรษะของข้าพเจ้าก็กระทำให้ข้าพเจ้าตกใจ

16 ข้าพเจ้าเข้าไปใกล้ท่านผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ที่นั่น และไต่ถามความจริงของเรื่องราวนี้ ท่านก็บอกข้าพเจ้า และให้ข้าพเจ้ารู้ความหมายของเรื่องเหล่านี้

17 สัตว์มหัศจรรย์สี่ตัวคือ กษัตริย์สี่พระองค์ซึ่งจะเกิดมาจากพิภพ

18 แต่บรรดาวิสุทธิชนแห่งองค์ผู้สูงสุดจะรับราชอาณาจักร และถือกรรมสิทธิ์ราชอาณาจักรนั้นสืบๆไปเป็นนิรันดร์ เป็นนิรันดร์นิรันดร์

19 แล้วข้าพเจ้าก็อยากทราบถึงความจริงอันเกี่ยวกับสัตว์ตัวที่สี่นั้นซึ่งผิดแปลกกับสัตว์อื่นๆทั้งสิ้น ร้ายกาจเหลือเกิน มีฟันเหล็กและเล็บตีนทองสัมฤทธิ์ ซึ่งกินและหักเป็นชิ้นๆและกระเทิบสิ่งที่เหลือนั้นเสีย

- 20 และเกี่ยวกับเขาสิบเขาซึ่งอยู่บนหัวของมัน และเขาอีกเขาหนึ่งซึ่งงอกขึ้นมาต่อหน้าเขารุ่นแรกสามเขาที่หลุดไป เขาซึ่งมีตาและมีปากซึ่งพูดสิ่งใหญ่โต และซึ่งดูเหมือนจะใหญ่โตกว่าเพื่อนเขาด้วยกัน
- 21 เมื่อข้าพเจ้ามองดู เขานี้ทำสงครามกับวิสุทธิชนและชนะ
- 22 จนถึงผู้เจริญด้วยวัยวุฒิเสด็จมาถึงและทรงให้มีการพิพากษาให้แก่วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น และจนสมัยเมื่อวิสุทธิชนรับราชอาณาจักรมาถึง
- 23 ท่านผู้นั้นกล่าวดังนี้ว่า "เรื่องสัตว์ตัวที่สี่จะมีราชอาณาจักรที่สับสนพิภพซึ่งจะผิดกับราชอาณาจักรทั้งสี่ และจะกินทั้งพิภพนี้เสียและเหยียบพิภพลง และหักพิภพนั้นให้แตกออกเป็นชิ้นๆ
- 24 ส่วนเรื่องเขาสิบเขานี้จากราชอาณาจักรนี้จะมีกษัตริย์สิบพระองค์เกิดขึ้น และมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเกิดขึ้นภายหลัง ผิดแปลกกว่ากษัตริย์ที่มีมาก่อน และจะโค่นกษัตริย์เสียสามองค์
- 25 ท่านจะพูดคำกล่าวร้ายขององค์ผู้สูงสุด และจะให้วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้นอดทนระอาใจ และจะคิดเปลี่ยนแปลงบรรดาพระและพระราชบัญญัติ และเขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน ตลอดหนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ
- 26 แต่ผู้พิพากษาจะขึ้นนั่งบัลลังก์และจะทรงนำเอาราชอาณาจักรของท่านไปเสีย เพื่อจะทรงเผาผลาญและทำลายเสียให้สิ้นสุด
- 27 และอาณาจักรกับราชอาณาจักรและความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาอาณาจักรภายใต้สวรรค์ทั้งสี่ จะต้องถูกมอบให้แก่ชุมนุมแห่งวิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น อาณาจักรของท่านจะเป็นอาณาจักรนิรันดร์ และราชอาณาจักรทั้งสี่นั้นจะปรวนปฐพีและเชื้อฟงท่าน'
- 28 เรื่องราวที่สิ้นสุดลงเพียงนี้ ส่วนข้าพเจ้าคือดาเนียล ความคิดของข้าพเจ้าก็ทำให้ข้าพเจ้าตกใจมาก และสีหน้าของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนไป แต่ข้าพเจ้าก็เก็บเรื่องราวนี้ไว้ในใจ"

บท 8

- 1 ในปีที่สามแห่งรัชกาลกษัตริย์เบลชัสซาร์ มีนิมิตปรากฏแก่ข้าพเจ้าดาเนียล หลังจากนิมิตที่ปรากฏแก่ข้าพเจ้าครั้งแรกนั้น
- 2 และข้าพเจ้าเห็นเป็นนิมิต ต่อมาขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ที่สุสานปราสาท ซึ่งอยู่ในแขวงเมืองเอลาม และข้าพเจ้าก็เห็นเป็นนิมิต และข้าพเจ้าอยู่ริมแม่น้ำอุสย
- 3 ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นเห็น และดูเถิด แกะผู้ตัวหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ มีเขาสองเขา เขาทั้งสองสูง แต่เขาหนึ่งสูงกว่าอีกเขาหนึ่ง และเขาที่สูงนั้นงอกมาที่หลัง
- 4 ข้าพเจ้าเห็นแกะผู้นั้นวิ่งไปทางตะวันตก และทางเหนือและทางใต้ ไม่มีสัตว์ตัวใดต้านทานมันได้ และไม่มีใครที่จะช่วยให้พ้นจากมือของมันได้ มันทำตามชอบใจของมันและก็พองตัวขึ้น
- 5 เมื่อข้าพเจ้ากำลังตรึกตรองอยู่ ดูเถิด มีแกะผู้ตัวหนึ่งมาจากทิศตะวันตก หะเข้าม้วนพันพิภพทั้งสี่มา ไม่แตะต้องพื้นดินเลย และแกะนั้นมีเขาเด่นอยู่ในระหว่างตาของมันเขาหนึ่ง
- 6 มันมาหาแกะผู้ที่มีเขาสองเขาซึ่งข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ มันวิ่งเข้าใส่แกะผู้ตัวนั้นด้วยเต็มกำลังความโกรธของมัน
- 7 ข้าพเจ้าเห็นมันเข้ามาใกล้แกะผู้ มันโกรธและเข้าชนแกะผู้ ทำให้เขาทั้งสองของมันหักไป และแกะผู้ก็ไม่มีกำลังต้านทานมันได้ มันเหวี่ยงแกะผู้ลงที่ดินและเหยียบเสีย และไม่มีใครช่วยแกะผู้ให้พ้นมือของมันได้
- 8 แล้วแกะผู้ก็พองตัวขึ้นอย่างยิ่ง แต่เมื่อมันแข็งแรง เขาใหญ่ของมันก็หัก มีเขาเด่นอีกสี่เขาขึ้นแทนที่ หันไปทางทิศลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์
- 9 และมีเขาเล็กๆเขาหนึ่งงอกออกมาจากเขาหนึ่งในพวกเขาเหล่านี้ ซึ่งงอกขึ้นใหญ่โตเหลือเกิน ตรงไปทางใต้ ตรงไปทางตะวันออก และตรงไปยังแผ่นดินอันรุ่งโรจน์นั้น
- 10 มันงอกขึ้นใหญ่โต แม้กระทั่งถึงบรเวาแห่งฟ้าสวรรค์ มันยังเหวี่ยงบรเวากับดวงดาวลงมายังพิภพเสียบ้าง แล้วเหยียบย่ำเสีย
- 11 มันพองตัวขึ้นอีก แม้กระทั่งถึงจอมของบรเวา และเครื่องเผาบูชาประจำวันก็ถูกชิงไปเสีย และสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ก็ถูกเหวี่ยงลง
- 12 และเพราะเหตุการละเมิด เขาได้รับมอบบรเวาไว้สู่กับการเผาบูชาประจำวัน และความจริงก็ถูกเหวี่ยงลงที่พื้น และเขานั้นก็ปฏิบัติงานและเจริญขึ้น
- 13 แล้วข้าพเจ้าได้ยินวิสุทธิชนผู้หนึ่งพูดอยู่ วิสุทธิชนอีกผู้หนึ่งก็พูดกับวิสุทธิชนผู้ที่พูดอยู่นั้นว่า "นิมิตที่เกี่ยวข้องกับ

เครื่องเผาบูชาประจำวันนั้นจะอยู่อีกนานเท่าใด ทั้งเรื่องการละเมิดที่ทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า เพื่อจะมอบทั้งสถานบริสุทธิ์และบริวารให้ถูกเหยียบย่ำลงใต้ฝ่าเท้า"

14 ท่านผู้นั้นตอบข้าพเจ้าว่า "อยู่นานสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานบริสุทธิ์นั้นจะได้รับการชำระ"

15 และอยู่มาเมื่อข้าพเจ้าดาเนียลได้เห็นนิมิตนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็พยายามเข้าใจ และดูเถิด มีเหมือนมนุษย์ยืนอยู่หน้าข้าพเจ้า

16 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงของชายผู้หนึ่งระหว่างฝั่งแม่น้ำอุลัย และเสียงนั้นร้องเรียกและกล่าวว่า "กาเบรียลเอ๋ย จงทำให้ชายผู้นี้เข้าใจในนิมิตนั้นเถิด"

17 ดังนั้นท่านจึงมาใกล้ที่ที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ และเมื่อท่านมาแล้ว ข้าพเจ้าก็ตกใจซบหน้าลงถึงดิน แต่ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเข้าใจเถิดว่า นิมิตนั้นเป็นเรื่องของกาลอาสาน"

18 เมื่อท่านกำลังพูดอยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็สลบหน้าติดดินอยู่ แต่ท่านจะต้องข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น

19 ท่านกล่าวว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านทราบถึงสิ่งซึ่งจะเกิดขึ้นในตอนปลายแห่งพระพิโรธ เพราะมันเกี่ยวข้องกับวาระกำหนดแห่งอาสาน"

20 เรื่องแกะผู้มีสองเขาที่ท่านเห็นนั้นคือ กษัตริย์ของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย

21 และแพะผู้คือกษัตริย์ของกรีก และเขาใหญ่ระกว่างนัยน์ตา คือกษัตริย์องค์แรก

22 ส่วนเขาที่หัก และมีอีกสี่เขาก่อขึ้นแทนนั้น คืออาณาจักรสี่อาณาจักรจะเกิดขึ้นจากประชาชาตินั้น แต่ไม่มีอำนาจเหนือเขาแรกนั้น

23 และในตอนปลายแห่งรัชสมัยของพวกเขา เมื่อผู้ละเมิดทั้งหลายได้กระทำเต็มขนาดแล้ว จะมีกษัตริย์องค์หนึ่งพระพักตร์ดุร้าย และมีความเข้าใจในเรื่องปริศนาเกิดขึ้น

24 อำนาจของท่านจะใหญ่โตมาก แต่มีโทษโดยอำนาจของท่านเอง และท่านจะกระทำให้บังเกิดความพินาศอย่างน่ากลัว ท่านก็เจริญขึ้นและปฏิบัติงาน ท่านจะทำลายคนที่มีกำลังมากและประชาชนบริสุทธิ์

25 ด้วยความฉลาดของท่าน ท่านจะกระทำให้การส่อลวงแพร่หลายขึ้นด้วยน้ำมือของท่าน ท่านจะพองตัวของท่านในใจของท่านเอง ท่านจะทำลายคนมากมายโดยความสงบ แล้วจะลุกขึ้นต่อสู้กับจอมเจ้านาย แต่ท่านจะต้องถูกหักทำลาย ไม่ใช่ด้วยมือเลย

26 นิมิตเรื่องเวลาเย็นและเวลาเช้าซึ่งบอกเล่านั้นเป็นความจริง แต่จงปิดบังนิมิตนั้นไว้เถิด เพราะเป็นเรื่องของอีกหลายวันข้างหน้า"

27 และข้าพเจ้าดาเนียลก็อ่อนเพลีย และนอนเจ็บอยู่หลายวัน แล้วข้าพเจ้าก็ลุกขึ้นไปปฏิบัติราชการของกษัตริย์ต่อไป แต่ข้าพเจ้ากังงันโดยนิมิตนั้น และไม่เข้าใจเรื่องราวเลย

บท 9

ในปีต้นรัชกาลดาร์อิอัส โอรสกษัตริย์อาหสุเอรัส เชื้อสายคนมีเดีย ผู้ได้เป็นกษัตริย์เหนือดินแดนเคลเดีย

2 ในปีแรกแห่งรัชกาลของท่าน ข้าพเจ้าดาเนียลได้เข้าไปถึงจำนวนปีจากหนังสือ ซึ่งพระวจนะของพระเยโฮวาห์ได้มีมาถึงเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า พระองค์จะทรงกระทำให้ครบกำหนดเจ็ดสิบปีในการรกร้างของกรุงเยรูซาเล็ม

3 แล้วข้าพเจ้าก็หันหน้าไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า แสวงหาด้วยการอธิษฐานและการวิงวอน ทั้งด้วยการอดอาหาร และนุ่งห่มผ้ากระสอบและนั่งบนมูลเถา

4 ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าและสารภาพว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และที่น่าสะพึงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตาต่อผู้ที่รักพระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์

5 ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาป และได้กระทำความชั่วช้า และได้ประกอบความชั่วและการกบฏ หันเสียจากข้อบังคับและคำตัดสินของพระองค์

6 ข้าพระองค์มิได้ฟังบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้กล่าวในพระนามของพระองค์ต่อกษัตริย์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งต่อเจ้านาย บรรพบุรุษและประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน

7 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความชอบธรรมเป็นของพระองค์ แต่ความชั่วช้าควรแก่พวกข้าพระองค์ ดังทุกวันนี้ ที่ควรแก่คนยูดาห์ ชาวกรุงเยรูซาเล็ม และอิสราเอลทั้งหมด ทั้งผู้ที่อยู่ใกล้และอยู่ไกลออกไป ในแผ่นดินทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงขับไล่เขาไปนั้น เพราะความละเมิดซึ่งเขาได้กระทำต่อพระองค์

8 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความชั่วช้าควรแก่พวกข้าพระองค์ แก่กษัตริย์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย เจ้านาย และบรรพบุรุษ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาปต่อพระองค์

- 9 พระกรุณา และการอภัยโทษเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ถึงแม้ข้าพระองค์ทั้งหลาย ได้กบฏต่อพระองค์
- 10 และมีได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ด้วยการกระทำตามพระราชบัญญัติของ พระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงตั้งไว้ต่อหน้าข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์
- 11 เออ อิสราเอลทั้งเผ่าได้ละเมิดต่อพระราชบัญญัติของพระองค์ และได้หันไปเสียไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และการสาปแช่งและการปณิญาณ ซึ่งจารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า จึงถูกเทลงเหนือข้า พระองค์ทั้งหลาย เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาปต่อพระองค์
- 12 พระองค์ได้ทรงยืนยันถ้อยคำของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกล่าวโทษข้าพระองค์ทั้งหลาย และกล่าวโทษ ผู้ปกครองซึ่งปกครองข้าพระองค์ โดยนาให้ข้าพระองค์เกิดวิบัติอย่างใหญ่หลวง เพราะว่าภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้นไม่มีที่ใดที่ได้กระทำเหมือนที่ได้กระทำแก่เยรูซาเล็ม
- 13 ดังที่ได้จารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว วิบัติทั้งสิ้นก็ได้ตกอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว แต่ข้า พระองค์ทั้งหลายยังมีได้อิสรฐานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยหันเสียจากความ ชั่วช้าของข้าพระองค์ และเข้าใจความจริงของพระองค์
- 14 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงเก็บความวิบัติไว้พร้อมและได้ทรงนำมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะพระ เยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายทรงเป็นผู้ชอบธรรมในสรรพกิจ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ เพราะข้าพระองค์ ทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์
- 15 แล้วบัดนี้ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงนำชนชาติของพระองค์ออกจากแผ่นดิน อียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และได้ทำให้พระนามลือมาจนทุกวันนี้ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาป และข้า พระองค์ทั้งหลายกระทำความชั่ว
- 16 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ตามความชอบธรรมทั้งสิ้นของพระองค์ ขอให้ความกริ้วและพระพิโรธของพระองค์หัน กลับเสียจากเยรูซาเล็มนครของพระองค์ ภูเขาบริสุทธิ์ของพระองค์ เพราะบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย และความชั่วช้า ของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย เยรูซาเล็มและประชาชนของพระองค์จึงกลายเป็นที่เยาะเย้ยในหมู่นกทั้งหลายที่อยู่รอบข้าพระองค์
- 17 ฉะนั้น ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย บัดนี้ ขอทรงสดับฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำ วิงวอนของเขา และขอทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ทอดแสงเหนือสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ซึ่งรกร้างนั้นเพื่อเห็นแก่ องค์พระผู้เป็นเจ้า
- 18 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงเจี่ยพระกรุณาสดับฟัง ขอทรงลืมนพระเนตรดูความรกร้างของข้าพระองค์ ทั้งหลาย หันนครซึ่งเรียกขานกันตามพระนามของพระองค์ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายมิได้ถวายคำวิงวอนต่อพระ พักตร์พระองค์ โดยอาศัยความชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งหลาย แต่โดยอาศัยพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
- 19 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงฟัง ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงให้อภัย ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงใส่ พระทัยและทรงกระทำ ขออย่าเนิ่นช้าเลยพระเจ้าคะ เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะท่านนครของพระองค์ และประชาชนของพระองค์ก็มีชื่อตามพระนามของพระองค์"
- 20 ขณะนี้ข้าพเจ้ากำลังพูด กำลังอธิษฐานและสารภาพบาปของข้าพเจ้าและบาปของอิสราเอลประชาชนของข้าพเจ้า และเสนอคำวิงวอนของข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า เพื่อภูเขาบริสุทธิ์แห่งพระเจ้าของ ข้าพเจ้าอยู่นั้น
- 21 เออ ขณะเมื่อข้าพเจ้ากล่าวคำอธิษฐานอยู่ ชายชื่อกาเบรียล ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตครั้งแรกนั้น ได้บินอย่างรวดเร็ว มาใกล้ข้าพเจ้า และต้องข้าพเจ้าในเวลาถวายเครื่องบูชาตอนเย็น
- 22 ท่านได้ให้ความรู้และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "โอ ดาเนียล ข้าพเจ้าออกมา ณ บัดนี้ เพื่อจะให้ปัญญาและความเข้าใจ แก่ท่าน
- 23 ในตอนต้นแห่งคำวิงวอนของท่านก็มีพระบัญชาออกไป ข้าพเจ้าจึงมาบอกให้ท่านทราบเพราะท่านเป็นผู้ที่ทรงรัก มาก เพราะฉะนั้นจงเข้าใจพระบัญชานั้นและพิจารณานิมิตนั้น
- 24 มิเจ็ดสิบสัปดาห์กำหนดไว้สำหรับชนชาติของท่าน และนครบริสุทธิ์ของท่าน เพื่อให้เสร็จสิ้นการละเมิด ให้บาปจบ สิ้น และให้ลบความชั่วช้าเพื่อนำความชอบธรรมนิรันดร์เข้ามา เพื่อประทับตราทั้งนิมิตและคำพยากรณ์ไว้ และเพื่อจะ เจริญสถานบริสุทธิ์ที่สุด
- 25 เพราะฉะนั้นจงทราบและเข้าใจว่า นับตั้งแต่การที่พระบัญชานั้นออกไปให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ จนถึงสมัย พระเมสสิยาห์ ผู้เป็นประมุขก็เป็นเวลาเจ็ดสิบสัปดาห์และเป็นเวลาหกสิบสองสัปดาห์ และถนนจะถูกสร้างขึ้นพร้อมด้วย กำแพงเมือง แต่ในยุคลำบาก

26 หลังจากหกสิบสองสัปดาห์แล้ว พระเมสสิยาห์ก็จะถูกตัดออก แต่มีใช้เพื่อตัวท่านเอง และประชาชนของประมุขผู้หนึ่งที่จะมานั้นจะทำลายกรุงและสถานบริสุทธิ์เสีย ที่สุดปลายของมันจะมาถึงด้วยน้ำท่วม และจนสงครามสิ้นสุดลงก็มีการรกร้างกำหนดไว้

27 ท่านจะยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากอยู่หนึ่งสัปดาห์ และในระหว่างกลางสัปดาห์นั้นท่านจะกระทำให้การถวายสัตวบูชา และเครื่องบูชาอื่นๆหยุดไป และเพราะเหตุมีความสะอิดสะเอียนแพร่กระจายไปทั่ว ท่านจะกระทำให้มันร้างเปล่าจนสำเร็จเสร็จสิ้น และสิ่งที่กำหนดไว้จะถูกเทลงเหนือผู้ที่ร้างเปล่านี้"

บท 10

ในปีที่สามแห่งรัชกาลไชรัสกษัตริย์แห่งประเทศเปอร์เซีย มีอยู่สิ่งหนึ่งทรงสำแดงแก่ดาเนียล ผู้ได้ชื่อว่าเบลเทซซาร์ และสิ่งนั้นก็จริง แต่เวลาที่กำหนดไว้ก็อีกนาน ท่านเข้าใจสิ่งนั้นและมีความเข้าใจในนิมิตนั้น

2 ในคราวนั้น ข้าพเจ้าดาเนียลเป็นทุกข้ออยู่สามสัปดาห์

3 ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารอร่อย เนื้อหรือน้ำองุ่นก็มิได้เข้าปากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้ชโลมน้ำมันตัวเลยตลอดสามสัปดาห์

4 เมื่อวันที่ยี่สิบสี่เดือนต้นข้าพเจ้าอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำไทกริส

5 ข้าพเจ้าแหงนขึ้นมอง ดูเกิด มีชายคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าป่าน มีทองคำเนื้อดีเมืองอุฟาสคาดเอาไว้

6 ร่างกายของท่านดั่งพลอยเขียว และหน้าของท่านก็เหมือนฟ้าแลบ ดวงตาของท่านก็เหมือนกับคบเพลิง แขนและเท้าเป็นเงางามเหมือนกับทองสัมฤทธิ์ขัด และเสียงถ้อยคำของท่านเหมือนเสียงมวลชน

7 และข้าพเจ้าดาเนียลเห็นนิมิตนั้นแต่ผู้เดียว คนที่อยู่กับข้าพเจ้ามิได้เห็นนิมิตนั้น แต่เขาตัวสั่นมากจึงวิ่งไปซ่อนเสีย

8 แล้วข้าพเจ้าอยู่แต่ลำพัง และข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตใหญ่ยิ่งนี้ ข้าพเจ้าก็สิ้นเรี่ยวสิ้นแรง หน้าตาสุกใสของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนเป็นหน้าซีด ข้าพเจ้าหมดแรง

9 แล้วข้าพเจ้าจึงได้ยินเสียงถ้อยคำของท่าน และเมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงถ้อยคำนั้น ข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงสลบอยู่ หน้าของข้าพเจ้าฟุบกับดิน

10 และดูเกิด มีมือมาแตะต้องข้าพเจ้า พยุงให้ข้าพเจ้ายันตัวด้วยฝ่ามือและเขา

11 ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "โอ ดาเนียล บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง จงเข้าใจถ้อยคำที่เราพูดกับท่าน และยืนตรง เพราะบัดนี้ข้าพเจ้าได้รับใช้ให้มาหาท่าน" ขณะที่ท่านกล่าวคำนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยืนสั่นสะท้านอยู่

12 แล้วท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า "ดาเนียลเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะตั้งแต่วันแรกที่ท่านได้ตั้งใจจะเข้าใจและถ่อมลงต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่านนั้น พระเจ้าทรงฟังถ้อยคำของท่าน และข้าพเจ้ามาด้วยเรื่องถ้อยคำของท่าน

13 จ้าวผู้พิทักษ์ราชอาณาจักรเปอร์เซียได้ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ถึงยี่สิบเอ็ดวัน แต่ดูเกิด มีคาเอลจ้าวผู้พิทักษ์ชั้นหัวหน้าผู้หนึ่งมาช่วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงยังอยู่ที่นั่นกับกษัตริย์ทั้งหลายของเปอร์เซีย

14 บัดนี้ข้าพเจ้ามากระทำให้ท่านเข้าใจถึงสิ่งซึ่งจะตกกับชนชาติของท่านในกาลภายหลัง เพราะนิมิตนั้นยังมีไว้สำหรับวันเวลาอีกเป็นอันมาก"

15 เมื่อท่านได้พูดตามถ้อยคำเหล่านี้กับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็ก้มหน้าสู่พื้นดินแล้วก็เดินไป

16 และดูเกิด มีท่านผู้หนึ่งสัณฐานคล้ายบุตรทั้งหลายของมนุษย์มาแตะริมฝีปากของข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็อ้าปากขึ้นพูด ข้าพเจ้ากล่าวกับท่านที่ยืนอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้าว่า "นายเจ้าข้า ด้วยเหตุนิมิตนั้นความเจ็บปวดจึงเกิดกับข้าพเจ้าแล้วข้าพเจ้าก็หมดแรง

17 ผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพเจ้าจะพูดกับเจ้านายของข้าพเจ้าได้อย่างไร เพราะบัดนี้ไม่มีกำลังเหลืออยู่ในข้าพเจ้าเลย ลมหายใจพราวไปจากข้าพเจ้าแล้ว"

18 ท่านผู้มีรูปร่างอย่างมนุษย์นั้นได้แตะต้องข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง และให้กำลังใจข้าพเจ้า

19 ท่านกล่าวว่า "โอ บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง อย่ากลัวเลย สันติภาพจงมีแก่ท่าน จงเข้มแข็ง เออ จงเข้มแข็งเกิด" เมื่อท่านพูดกับข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ามีกำลังใจขึ้นและกล่าวว่า "ขอเจ้านายของข้าพเจ้าจงพูดไปเกิด เพราะท่านได้ให้กำลังใจข้าพเจ้าแล้ว"

20 แล้วท่านจึงกล่าวว่า "ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้ามาหาท่านทำไม แต่บัดนี้ข้าพเจ้าจะกลับไปต่อสู้กับจ้าวผู้พิทักษ์

แห่งเปอร์เซีย และเมื่อข้าพเจ้าเสร็จธุระกับเขาแล้ว ดูเถิด จ้าวผู้พิทักษ์แห่งกรีกจะมา

21 แต่ข้าพเจ้าจะบอกท่านตามสิ่งซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือแห่งสัจจะ ไม่มีผู้ใดรวมแรงกับข้าพเจ้าต่อสู้จำวเหล่านี้เลย นอกจากมีคาเอล จ้าวผู้พิทักษ์ของท่าน"

บท 11

"ส่วนตัวข้าพเจ้านั้น ในปีต้นแห่งรัชกาลดาร์ริอัส คนมิเดีย ข้าพเจ้าเป็นตัวตั้งตัวตีที่ให้กำลังกษัตริย์

2 และบัดนี้ ข้าพเจ้าจะสำแดงความจริงให้แก่ท่าน ดูเถิด จะมีกษัตริย์อีกสามองค์ขึ้นมาในเปอร์เซีย และองค์ที่สี่จะร่ำรวยยิ่งกว่าองค์อื่นทั้งหมดเป็นอันมาก เมื่อท่านเข้มแข็งด้วยทรัพย์ร่ำรวยของท่านแล้ว ท่านก็จะปลุกปั่นให้ทุกคนต่อสู้กับราชอาณาจักรกรีก

3 แล้วจะมีกษัตริย์ที่มีอำนาจมากขึ้นมา ท่านจะปกครองด้วยราชอำนาจยิ่งใหญ่ และกระทำตามความพอใจของท่านเอง

4 และเมื่อท่านขึ้นมาแล้ว ราชอาณาจักรของท่านจะแตกและแบ่งแยกออกไปตามทางลมทั้งสี่แห่งฟ้าสวรรค์ แต่จะไม่ตกอยู่กับทายาทของท่าน และจะไม่มีราชอำนาจอย่างที่ท่านปกครองอยู่ เพราะว่าราชอาณาจักรของท่านจะถูกถอนขึ้นตกไปเป็นของผู้อื่นนอกเหนือคนเหล่านี้

5 แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะเข้มแข็ง แต่เจ้านายของท่านองค์หนึ่งจะเข้มแข็งกว่าท่านและมีอำนาจ และราชอำนาจของท่านจะเป็นราชอำนาจที่มา

6 ต่อมาอีกหลายปีเขาจะกระทำพันธมิตรกัน และบุตรสาวแห่งกษัตริย์ถิ่นใต้จะมาหากษัตริย์แห่งถิ่นเหนือเพื่อกระทำสันติภาพ แต่เธอก็ไม่กระทำให้กำลังแขนของเธอคงอยู่ได้ กษัตริย์และแขนของท่านจะไม่ยั่งยืน เธอจะถูกอายัดไว้ ทั้งผู้ที่นำเธอมา ผู้ที่ให้กำเนิดเธอ และผู้ที่ให้กำลังแก่เธอในกาลนั้น

7 จะมีกิ้งจากรากของเธอขึ้นมาแทนที่ของกษัตริย์ ท่านจะยกมาต่อสู้กับกองทัพ และจะเข้าไปในป้อมของกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ และจะรบกับเขาและจะชนะ

8 ท่านจะชนเอาบรรดาพระพร้อมทั้งพวกเจ้านายของเขา และเครื่องใช้วิเศษที่ทำด้วยเงินและทองคำไปยังอียิปต์ และท่านจะคงอยู่นานกว่ากษัตริย์แห่งถิ่นเหนืออีกหลายปี

9 แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะเข้ามาในเขตกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ แต่จะกลับไปสู่แผ่นดินของท่านเอง

10 แต่บุตรชายทั้งหลายของท่านจะก่อสงครามและชุมนุมกำลังรบเป็นอันมากไว้ และคนหนึ่งจะมาอย่างแน่นนอนและไหลท่วมและผ่านไป และจะกลับไปทำสงครามจนถึงป้อมปราการของท่าน

11 แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะโกรธมาก จะยกออกมาต่อสู้กับท่าน คือกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ ท่านจะจัดกองทัพเป็นอันมาก แต่พลมากมายนั้นก็จะถูกมอบไว้ในมือของท่าน

12 และเมื่อท่านนำกองทัพนั้นไปแล้ว จิตใจของท่านก็จะผยองขึ้น และท่านจะทำลายเสียอีกเป็นหมื่นๆคน แต่ท่านจะไม่รับกำลังเพิ่มขึ้นโดยสิ่งนี้

13 เพราะว่ากษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะกลับมาและจะจัดกองทัพเป็นอันมากใหญ่โตกว่าครั้งก่อน ต่อมาอีกหลายปีท่านจะยกกองทัพใหญ่มาพร้อมกับทรัพย์สมบัติมากมาย

14 ในกาลนั้น หลายเหล่าจะยกขึ้นต่อสู้กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ และบรรดานักปล้นแห่งชนชาติของท่านเองก็จะยกตัวเองขึ้นเพื่อจะกระทำให้นิมีตสำเร็จ แต่พวกเขาก็ล้มเหลว

15 แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะมาล้อมและก่อเชิงเทิน และยึดเมืองที่มีป้อมแข็งแรงได้ และกำลังกองทัพของถิ่นใต้จะสู้ไม่ไหว แม้ว่ากองทัพที่คัดเลือกแล้วก็ยังไม่สู้ไม่ได้ เพราะไม่มีกำลังที่จะยืนหยัดอยู่ได้

16 แต่ผู้ที่ยกมาต่อสู้กับท่าน จะกระทำตามความพอใจของท่านเอง จึงไม่มีผู้ใดต่อสู้ท่านได้ และท่านจะยังยืนอยู่ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ ซึ่งจะถูกทำลายโดยมือของท่าน

17 ท่านจะมุ่งหน้ามาด้วยกำลังทั้งหมดแห่งราชอาณาจักร และท่านจะนำคนเที่ยงตรงไปด้วย แล้วท่านจะกระทำดังนี้ คือท่านจะยกจิตตาของพวกผู้หญิงให้กษัตริย์แห่งถิ่นใต้เพื่อให้ทำลายเธอ แต่เธอจะไม่มั่นคงและอำนวยการประโชชน์แก่ท่านแต่ประการใด

18 ภายหลังท่านจะมุ่งหน้าไปตามเกาะต่างๆและจะยึดได้เป็นอันมาก แต่แม่ทัพคนหนึ่งจะได้กำจัดความมอหังการของท่านนั้นเสีย ความจริงเขาจะเอาความมอหังการนั้นมาสนองท่าน

19 แล้วท่านจะหันหน้ามุ่งตรงไปยังป้อมปราการแห่งแผ่นดินของท่านเอง แต่ท่านก็จะสะดุดและล้มลง หาตัวไม่พบอีกต่อไป

- 20 แล้วจะมีผู้หนึ่งขึ้นมาแทนที่ของท่าน ผู้นี้จะส่งเจ้าพนักงานเก็บส่วยให้ไปตลอดทั่วราชอาณาจักรอันรุ่งโรจน์ แต่ไม่วันเขาก็ประสบหายนะ มิใช่ด้วยความโกรธหรือสงคราม
- 21 จะมีคนนำเกลียดคนหนึ่งตั้งตัวขึ้นแทนที่โดยไม่มีผู้ใดมอบเกียรติศักดิ์แห่งราชอาณาจักรให้ เขาจะยกเข้ามาอย่างสงบ แล้วชิงเอาราชอาณาจักรนั้นด้วยความสอพลอ
- 22 กองทัพจะถูกกวาดไปด้วยอำนาจของน้ำท่วมต่อน้ำเขาและถูกทำลายเสีย และเจ้าแห่งพันธสัญญาจะถูกทำลายเสียด้วย
- 23 ตั้งแต่เวลาที่กระทำพันธมิตรกับเขา เขาจะประกอบกิจล่องลอยอยู่เสมอ เพราะเขาจะขึ้นมา และเขาจะเข้มแข็งขึ้นด้วยชนชาติเล็ก ๆ
- 24 เขาจะยกมาอย่างสงบในส่วนของประเทศที่อุดมที่สุด และเขาจะกระทำสิ่งที่ป่วนหรือบรรพบุรุษของเขาไม่กระทำ เขาจะเอาทรัพย์ที่ปล้นมา ของที่ริบมาได้ และทรัพย์สมบัติมาแจกกัน เขาจะออกอุบายต่อสู้กับที่กำบังเข้มแข็ง แต่ก็ชั่วเวลาหนึ่งเท่านั้น
- 25 และเขาจะปลุกปั่นกำลังของเขา และความกล้าหาญของเขาด้วยกองทัพมหึมาไปสู้กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ และกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะทำสงครามด้วยกองทัพเข้มแข็งมหึมายิ่งนัก แต่เขาก็สู้ไม่ได้ เพราะจะมีการปองร้ายเขา
- 26 ถึงแม้ว่าผู้ที่ร่วมรับประทานอาหารสูงของเขาก็จะทำลายเขา กองทัพของเขาก็จะถูกกวาดไป ที่ถูกฆ่าฟันล้มตายเสียก็มาก
- 27 ส่วนกษัตริย์สององค์นั้น จิตใจของเขาต่างก็คิดปองร้าย เขาจะพูดมุสาร่วมกัน แต่ก็ไม่ได้ผล เพราะวาระสุดท้ายก็จะมาตามเวลากำหนด
- 28 แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือก็จะกลับเข้าบ้านเข้าเมืองพร้อมกับทรัพย์สมบัติมากมาย แต่จิตใจก็มุ่งร้ายต่อพันธสัญญาบริสุทธิ์ และเขาจะปฏิบัติงานและกลับเข้าบ้านเข้าเมือง
- 29 พอถึงเวลากำหนดเขาจะกลับมาก็ถิ่นใต้ แต่ครั้งนี้เหตุการณ์จะไม่เป็นไปอย่างครั้งแรกหรือครั้งต่อไป
- 30 เพราะวากองทัพเรือของเมืองคิทธิมจะมาปะทะกับเขา เขาจึงจะกลัวและกลับไป และจะเรียกร้องราคาต่อพันธสัญญาบริสุทธิ์ และลงมือปฏิบัติงาน เขาจะหันกลับมารวมพันธมิตรกับบรรดาผู้ที่ทิ้งพันธสัญญาบริสุทธิ์
- 31 และกองทัพจะยืนหยัดอยู่ฝ่ายเขา พวกเขาจะกระทำให้สถานบริสุทธิ์แห่งพลกำลังเป็นมลทิน และจะให้เลิกเครื่องเผาบูชาประจำวันนั้นเสีย และเขาทั้งหลายจะตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่าขึ้น
- 32 เขาจะใช้ความสอพลอล่อลวงผู้ที่ละเมิดพันธสัญญา แต่ประชาชนผู้รู้จักพระเจ้าของเขาทั้งหลายจะยืนมั่นและปฏิบัติตาม
- 33 และในหมู่ประชาชนคนเหล่านั้นที่ฉลาดจะกระทำให้คนเป็นอันมากเข้าใจ แม้ว่าเขาจะล้มลงด้วยดาบหรือด้วยเปลวไฟ ด้วยการเป็นเชลย ด้วยถูกปล้นหลายวันเวลา
- 34 เมื่อพวกเขาล้มลงนั้น เขาจะได้รับความช่วยเหลือเล็กน้อย และจะมีคนมากด้วยกันที่ร่วมเข้ากับความสอพลอ
- 35 คนที่ฉลาดบางคนจะล้มลงเพื่อถลุงและชำระเขาทั้งหลายให้ขาวสะอาด จนกว่าจะถึงเวลาสุดท้าย เพราะวาระก็จะมาตามเวลากำหนด
- 36 และกษัตริย์จะกระทำตามความพอใจของเขา เขาจะยกตนขึ้นและพองตัวขึ้นเหนือพระทุกองค์ และจะพูดสิ่งที่น่ามหัศจรรย์กล่าวต่อผู้พระเจ้าแห่งพระทั้งหลาย เขาจะเจริญจนพระพิโรธจะครบถ้วน เพราะสิ่งใดที่ทรงกำหนดไว้จะสำเร็จ
- 37 เขาจะไม่เชื่อฟังพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา หรือเชื่อฟังผู้ที่ผู้หญิงรัก เขาจะไม่เชื่อพระองค์ใดเลย เพราะเขาจะพองตัวเองเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง
- 38 แต่ในที่ของเขา เขาจะถวายเกียรติแก่พระของป้อมปราการ พระองค์หนึ่งที่บรรพบุรุษของเขาไม่รู้จัก เขาก็จะให้เกียรติด้วยทองคำและเงิน ด้วยเพชรพลอยต่างๆ ด้วยของขวัญอันมีค่า
- 39 เขาจะกระทำเช่นนั้นกับพระต่างดาวที่เขานับถือและพอกพูนสง่าราศีไว้ในป้อมปราการส่วนใหญ่ เขาจะแต่งตั้งให้พวกเขาปกครองคนเป็นอันมาก และเขาจะแบ่งแผ่นดินให้เป็นสิ่งตอบแทน
- 40 พอถึงเวลาวาระสุดท้ายกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะมาสู้กับเขา และกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะพุ่งเข้าใส่ท่านอย่างลมบ้าหมูพร้อมด้วยรถรบและพลม้าและเรือบเป็นอันมาก เขาจะเข้ามาในประเทศต่างๆ แล้วไหลท่วมและผ่านไป
- 41 เขาจะเข้ามาในแผ่นดินที่รุ่งโรจน์ และประเทศหลายแห่งจะถูกกวาดไป แต่คนเหล่านั้นจะได้รับการช่วยให้พ้นมือของเขา คือเอโดมและโมอับ และส่วนใหญ่ของคนอัมโมน
- 42 เขาจะยึดมือของเขาออกต่อประเทศต่างๆ และแผ่นดินอียิปต์ก็จะพ้นไปไม่ได้
- 43 เขาจะปกครองทรัพย์สมบัติที่เป็นทองและเงิน และสิ่งประเสริฐทั้งหลายของอียิปต์ คนลิบนีและคนเอธิโอเปียก็จะ

ติดไปด้วย

44 แต่ชาวจากทิศตะวันออกและทิศเหนือจะกระทำไห้เขาตกใจ และเขาจะยกออกไปด้วยความเกลียดแค้นอย่างยิ่ง ที่
จะทำลายและล้างผลาญคนเป็นอันมากเสียให้สิ้นเชิง

45 และเขาจะปลุกพลทั้งหลายแห่งตำหนักของเขาระหว่างทะเลในภูเขามิสซูรี่อันรุ่งโรจน์ แม้กระนั้นเขาก็ยัง
พบจุดจบ และไม่มีใครช่วยเขาเลย"

บท 12

"ในครั้งนั้น มีคาเอล จ้าวผู้พิทักษ์ยิ่งใหญ่ ผู้คุ้มกันชนชาติของท่านจะลุกขึ้น และจะมีเวลายากลำบากอย่างไม่เคยมี
มาตั้งแต่ครั้งมีประชาชาติจนถึงสมัยนั้น แต่ในครั้งนั้นชนชาติของท่านจะรับการช่วยให้พ้น คือทุกคนที่มีชื่อบันทึกไว้
ในหนังสือ

2 และคนเป็นอันมากในพวกที่หลับในผงคลีแห่งแผ่นดินโลกจะตื่นขึ้น บ้างก็จะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ บ้างก็เข้าสู่ความ
อับอายและความขายหน้านิรันดร์

3 และบรรดาคนที่ฉลาดจะส่องแสงเหมือนแสงฟ้า และบรรดาผู้ที่ได้ให้คนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะส่องแสง
เหมือนอย่างดาวเป็นนิตย์นิรันดร์

4 แต่ตัวเจ้าดาเนียลเอ๋ย จงปิดถ้อยคำเหล่านั้นไว้ และประทับตราหนังสือนั้นเสีย จนถึงวาระสุดท้าย คนเป็นอันมาก
จะวิ่งไปวิ่งมา และความรู้อะไรขึ้น"

5 แล้วข้าพเจ้าคือดาเนียลก็มองดู และดูเถิด มีอีกสองคนยืนอยู่ คนหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างนี้ อีกคนหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่ง
แม่น้ำข้างโน้น

6 และเขาก็พูดกับชายที่สวมเสื้อผ้าป่าน ผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำแห่งแม่น้ำนั้นว่า "ยังอีกนานเท่าใดจึงจะถึงที่สุดปลายของสิ่ง
มหัศจรรย์เหล่านี้"

7 ชายที่สวมเสื้อผ้าป่านผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำทั้งหลายแห่งแม่น้ำนั้น ได้ยกมือขวาและมือซ้ายของท่านสู่ฟ้าสวรรค์ และ
ข้าพเจ้าได้ยินท่านปฏิญาณอ้างพระผู้ทรงพระชนมอยู่เป็นนิตย์ว่า ยังอีกวาระหนึ่ง สองวาระ และครึ่งวาระ และเมื่อ
การหมดอำนาจของชนชาติบริสุทธิ์สิ้นสุดลงแล้ว บรรดาสิ่งเหล่านี้ก็สำเร็จไปด้วย

8 ข้าพเจ้าได้ยินแต่ไม่เข้าใจ แล้วข้าพเจ้าจึงพูดว่า "นายเจ้าข้า สิ่งเหล่านี้จะลงเอยอย่างไร"

9 พระองค์ตรัสว่า "ดาเนียลเอ๋ย ไปเถอะ เพราะว่าถ้อยคำเหล่านั้นก็ถูกปิดไว้แล้วและถูกประทับตราไว้จนถึงวาระ
สุดท้าย

10 คนเป็นอันมากจะได้รับการชำระแล้วจะขาวสะอาด และจะถูกถลุง แต่คนชั่วจะยังกระทำการชั่ว และไม่มีคนชั่วสัก
คนหนึ่งจะเข้าใจ แต่บรรดาคนที่ฉลาดจะเข้าใจ

11 และตั้งแต่วเวลาที่ให้เลิกเครื่องเผาบูชาประจำวันเสีย นั้น และให้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำไห้เกิดการรกร้าง
ว่างเปล่าขึ้น จะเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน

12 ความสุขจะมีแก่ผู้คอยอยู่ และมาถึงได้หนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวันนั้น

13 แต่เจ้าจงไปจนวาระที่สุดเกิด และเจ้าจะได้หยุดพักสงบ และจะยืนขึ้นในส่วนที่กำหนดให้เจ้า เมื่อสิ้นสุดวัน
ทั้งหลายนั้น"

For other languages please go to www.wordproject.org